

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 13:

**Forespørgsel til statsministeren og økonomi-
ministeren [om etableringen af euroen].**

Af Jacob Buksti (S), Charlotte Antonsen (V), Lene Espersen (KF), Holger K. Nielsen (SF), Susanne Clemensen (CD) og Elisabeth Arnold (RV).

(Forespørgslen anmeldt 19/11 98).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

**3) Forhandling om redegørelse nr. R 7:
Fødevareministerens fiskeripolitiske redegørelse 1998 af 4. november 1998.**

(Redegørelsen anmeldt 4/11 98. Redegørelsen givet 4/11 98. Meddelelse om forhandling 4/11 98).

Forhandling

Ole Vagn Christensen (S):

Når Folketinget i dag skal debattere visionerne og udfordringerne for det danske fiskerierhverv, sker det efter Socialdemokratiets opfattelse fra et yderst positivt afsæt, for når vi sammenholder den sidste fiskeridebat i Folketinget med fødevareministerens redegørelse, står det for Socialdemokratiet klart, at regeringens offensive strategi og visioner på fiskeriområdet nu også er ved at vinde genklang i EU's fiskeripolitik.

Det er en positiv og afgørende udvikling for det danske fiskerierhverv, fordi den danske fiskeripolitik er afhængig af og i høj grad tager afsæt i den fælles EU-fiskeripolitik. Og det er en virkelighed, vi er nødt til at forholde os til på en offensiv og konstruktiv måde.

Men også på nordisk plan arbejdes der med fiskeripolitik, bl.a. i forhold til forbrugerpolitiske hensyn, og bæredygtigt fiskeri, arbejdet med kriterier for certificering og udbredelsen af svanemærket og EU-blomsten til fiskeriområdet er nogle af initiativerne på nordisk plan.

Også på nationalt plan ser vi et holdnings-skifte i en mere forbrugerorienteret og bæredygtig retning, hvor fokus nu rettes mod udvikling af værktøjer til kvalitetsbedømmelse i omsætningen af fersk fisk.

Det står også klart, at fiskerierhvervet er inde i en meget gunstig periode. Fiskeritidende bugner bl.a. af positive indlæg om stadig stigende indtjening i fiskeriet, hvor den seneste opgørelse over bruttoindtjeningen igen viser fremgang.

Det er jo ikke så tosset et afsæt for Folketingets fiskeridebat.

Men det står klart for Socialdemokratiet, at den gunstige position ikke må foranledige Folketinget til at lukke øjnene for behovet for en omstilling og nytænkning, der sikrer et tæt sammenspil mellem fiskeriet og et bæredygtigt fiskeri, et rent havmiljø og sunde og friske fødevarer.

Indrømmet, det er hensyn, som umiddelbart kan pege i hver sin retning, men det er Socialdemokratiets opfattelse, at denne redegørelses mål og strategier forener umiddelbart forskellige hensyn på en for fiskeriet og miljøet god måde.

Fiskerierhvervet er en vigtig økonomisk faktor, og en af udfordringerne handler derfor om, hvorledes vi sikrer erhvervens fremtidige indtjeningmuligheder samtidig med et bæredygtigt fiskeri, hvor der i langt højere grad bliver taget hensyn til beskyttelsen af det marine økosystem.

Måden, vi fisker på, og hvor meget vi fisker, har store konsekvenser for havmiljøet, og derfor er det vigtigt, at vi arbejder for, at fiskeriet foregår så skånsomt som muligt.

Omfanget af vort fiskeri og ikke mindst bifangst- og discardproblematikken er vigtige omdrejningsfaktorer i hele denne debat, fordi fiskebestandene i antal og artsforskellighed vil blive truet, hvis vi ikke fortsat arbejder for en stadig mere nøjagtig overvågning af tilstanden i havene.

Det handler altså i høj grad også om bæredygtighedsprincipperne, og derfor kan Socialdemokratiet heller ikke acceptere omfanget af udsmid og discard.

Det står klart, at industrifiskeriets problemer skal kortlægges, bl.a. ved en bedre registrering af fangster og discard, som ministeren lægger op til, og vi kommer ikke uden om at forholde os til de problemer, der er i industrifiskeriet. Og Socialdemokratiet hilser i den sammenhæng

EU's fordeling af hidtil ikkeregulerede industriarter i Nordsøen velkommen.

Rådets regulering af sildebifangstfiskeriet træder i kraft nu her ved årsskiftet og vil ud over Nordsøen omfatte Skagerrak, Kattegat og Østersøen.

EU har også indført et totalforbud fra år 2002 mod drivgarn i højsøfiskeriet – med visse overgangsordninger.

I det hele taget er man i EU's fiskeripolitik blevet mere opmærksom på bæredygtighedsprincipperne og er dermed fint i tråd med regeringens politik.

Socialdemokratiet mener, at de indsatsområder, som fødevarerministeren lægger op til i forhold til ressourceforvaltningen i EU og Danmark, er helt nødvendige områder at tage fat på. Fastlæggelsen af et flerårigt forvaltningsmål i EU kombineret med en sammenhæng mellem udviklingen i fiskerflådens kapacitet og det flerårige forvaltningsmål er efter Socialdemokratiets opfattelse den eneste søsikre vej.

Kapacitetsudviklingen i flåden skal ses i sammenhæng med en fortsat fornyelse af reguleringssystemet, som jo er en forudsætning for at styrke en langsigtet, effektiv og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne.

Socialdemokratiet hilser derfor velkommen, at regeringen vil tage initiativ til at ændre de nationale reguleringer med det formål at sikre den enkelte fisker bedre planlægningsmuligheder og opnå en bedre ressourceudnyttelse og et øget værdiudbytte af de danske kvoter.

Heri ligger også en anerkendelse af behovet for en statslig styring af flådens effektive fradragkapacitet, således at den fortsat nedbringes, for vi mener, at det er en forudsætning for en tilfredsstillende indtjening og en fornyelse.

Styringen skal selvfølgelig også ses som et led i en langtidsholdbar fornyelsesstrategi. Vores flådes struktur skal ikke være præget af den kortsigtede konjunkturudvikling.

Socialdemokratiet ser derfor de nye regler om udskiftning og om sammenlægning og opsplitning som en langtidsholdbar fornyelsesstrategi, herunder også nybygningspuljen for yngre fiskere.

Socialdemokratiet støtter også fuldt ud ministeren i dennes bestræbelser for at forbedre rådgivningen om kvotegrundlaget og fangstskattegrundlaget, sådan at kvotefastsættelserne stemmer overens med virkeligheden.

Aktualitet er en forudsætning for tillid og respekt, selv om det – indrømmet – nok bliver

svært at opnå fuld tillid fra fiskernes side til oplysninger, der begrænser indtjeningsmulighederne.

I denne omgang vil jeg afsluttende sige, at et bæredygtigt fiskeri og en udviklingsorienteret strukturpolitik er afgørende for Socialdemokratiet.

Og jeg vil takke ministeren for en visionær og fyldestgørende redegørelse til Folketinget, der tager afsæt i de konkrete problemer og muligheder i det danske fiskeri, for erhvervet står over for en stadig mere konkurrencepræget og internationaliseret sektor.

Formanden:

Hr. Kristen Touborg for en kort bemærkning og derefter hr. Søren Kolstrup.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Socialdemokratiets ordfører bruger mange fine ord: visionær, bæredygtigt fiskeri, miljøbeskyttelse, beskyttelse af det maritime økosystem, udsmidning af fisk skal under kontrol, osv. Og man skulle sådan set ikke tro, at den redegørelse, Socialdemokratiets ordfører har læst, er den samme som den, jeg har læst, for efter min opfattelse bærer redegørelsen meget tydeligt præg af, at pennen er ført af Danmarks Fiskeriforening og af EU-hensyn.

Og de grundlæggende løsningsforslag har jeg utrolig svært ved at se, og mit spørgsmål er derfor: Hvor er det, Socialdemokratiets ordfører mener at de grundlæggende ændringer står i den redegørelse?

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Også jeg bemærkede, at den socialdemokratiske ordfører op til flere gange anvendte ordene bæredygtig udvikling, og det er jo sød musik i Enhedslistens ører. Og dernæst omtalte den socialdemokratiske ordfører nødvendigheden af en ny strukturudvikling.

Mit spørgsmål lyder: Hvad vil man fra Socialdemokratiets side gøre for at sikre lokal-miljøerne, det lokale konsumfiskeri og de havne, som man kan frygte måske vil blive lukket, hvis den eksisterende udvikling fortsætter?

Så vidt jeg kan se, kræver det nogle ekstraordinære initiativer herfra, og det vil jeg gerne høre en kommentar til.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg har et spørgsmål til hr. Ole Vagn Christensen om kapacitetspolitikken:

Det her drejer sig om strukturudviklingen inden for dansk fiskeri i de kommende år, og jeg hørte hr. Ole Vagn Christensen sige to ting: for det første, at man er meget sikker på, at det, der er vejen frem, er en yderligere reduktion på kapacitetssiden.

Jeg kan ikke huske den korrekte ordlyd, men jeg vil godt bede hr. Ole Vagn Christensen bekræfte, at det bare drejede sig om at få reduceret flådekapaciteten, og i den forbindelse spørge hr. Ole Vagn Christensen, hvor grænsen for reduktionen egentlig går for Socialdemokratiets vedkommende.

For det andet hørte jeg hr. Ole Vagn Christensen sige, at de regler om sammenlægning osv., der er i dag, er ganske tilstrækkelige til at sikre en modernisering og nybygning af flåden. Så jeg vil spørge hr. Ole Vagn Christensen, om han er klar over, hvad hastigheden egentlig er, når vi taler om modernisering og nybygning.

De seneste tal viser, at den danske fiskerflåde med den nuværende hastighed først vil blive nybygget hele vejen rundt, når der er gået 100 år, og når det gælder modernisering, at der vil gå 40 år, før hele flåden er moderniseret. Mener Socialdemokratiet, at det er tilfredsstillende?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Ha ha, havde jeg nær sagt, men det skal man jo ikke; man skal jo forholde sig til situationen, og jeg har lavet en situationsbeskrivelse ud fra mit kendskab til det erhvervsliv, som vi nu har. Og jeg synes, man burde glæde sig sammen med mig, og jeg synes virkelig, man burde være i den situation, at man sagde, at det er lykkedes at få noget, som haltedede, og som der var mange problemer i, til at være selv bærende. For det er jo helt klart, at når jeg bruger ordet bæredygtighed, hænger det selvfølgelig sammen med, at man er i stand til at have en rimelig økonomi ud af at være fisker, og at der kan være en økonomi til de havne, hvor fiskerne hører hjemme.

Og jeg mener, at vi i vores landsstrukturpolitik og på alle mulige andre områder – og de her ting ligger jo for det meste i landdistrikterne og ikke i storbyerne – prøver at se på, hvordan vi kan være med til at udvikle disse områder.

Så jeg mener, at det hele skal ses i en lidt større helhed.

Men jeg troede faktisk, vi var mødtes for at diskutere en redegørelse, som indeholder alt det, jeg trak frem, nemlig spørgsmålet om visioner, spørgsmålet om bæredygtighed og spørgsmålet om kapacitetsudvikling, og at vi var i den situation, at det dér med reduktioner . . . det vil jeg gerne vende tilbage til, for jeg kan se, at den røde knap lyser, og jeg ved, at jeg ikke er for flink til at holde øje med den og overholde taletidsreglen.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Nu er hr. Ole Vagn Christensen jo en meget flink mand, som man næsten ikke kan se sig sur på, men når hr. Ole Vagn Christensen fremhæver regeringens ambitioner, må jeg ligegodt spørge, om de bare går ud på, at regeringen vil arbejde for det, for jeg kan nævne, at i punkt 8.12 i redegørelsen står der fem gange »Regeringen vil arbejde for«.

Er det nok for hr. Ole Vagn Christensen? Skal det ikke være lidt mere konkret? Skulle der ikke stå: Vi vil fra regeringens side fremlægge dette inden for en vis tidsfrist til nøjere behandling i Folketinget, og vi vil selvfølgelig udsende en rundspørge, hvor vi spørger, om man støtter os i det?

Så vil jeg gerne spørge hr. Ole Vagn Christensen, om bæredygtighed for Socialdemokratiet bare er det, biologerne siger: 200 pct. forsigtighed, altså dobbelt forsigtighed, og om han mener, at det er nok for os, for så har vi bæredygtigheden. Er hr. Ole Vagn Christensen ikke enig med mig i, at når fiskerne smider et net ud, er de så nær på forskningen, som de kan være med hensyn til selektivitet?

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg synes for så vidt, det er en god idé at anlægge en overordnet synsvinkel på problemerne; det synes jeg i al almindelighed er en fremragende strategi. Men her er det altså lidt for lyst til, at man i 2 minutter kan snakke helt udenom og ikke svare på nogen som helst af de spørgsmål, der er blevet stillet, og det er altså ikke helt rimeligt over for Folketingets øvrige medlemmer. Men da jeg kender hr. Ole Vagn Christensen og hans talegaver, vil jeg nøjes med at konstatere, at han ønsker ikke at svare på mit spørgsmål.

Men samtidig vil jeg sige, at hr. Ole Vagn Christensen må have læst den anden redegørelse end den, jeg har fået udleveret. Det er den eneste forklaring, jeg kan give, og det synes jeg sådant set er for dårligt, at regeringen udleverer én redegørelse til Socialdemokratiets ordfører og en anden til mig. Jeg må slutte af med at sige, at det er meget skrål og lidt uld!

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg har heller ikke noget imod at gentage mit spørgsmål til hr. Ole Vagn Christensen, for så får man også en mulighed for at uddybe det yderligere. Mit spørgsmål gik på, hvor grænsen gik for en reduktion af fiskeflåden i Danmark. Det er sådan – det ved hr. Ole Vagn Christensen jo også – at man kører med flerårige udviklingsprogrammer for fiskeflåden i EU. Der har Danmark også nogle mål, som vi skal opfylde, og dem opfylder vi til punkt og prikke, men jeg vil høre, om man efter hr. Ole Vagn Christensens opfattelse så skal overopfylde de her mål. Er det sådan, at flåden skal reduceres mere end det, vi aftaler på EU-plan, for så er det jo i hvert fald en ny tone, jeg hører fra Socialdemokratiets side?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg er glad for, at hr. Touborg anerkender, at man godt kan diskutere det her lidt overordnet. Det er der jo faktisk også god grund til, for hr. Touborgs parti og alle andre partier, også hr. Jens Kirks parti og fru Lene Espersens parti, har jo store aktier i, at vi har fået vendt udviklingen til det positive, og derfor synes jeg, vi skulle glæde os sammen. Så kan det da godt være, at det, som hr. Kristen Touborg mener, er, at de værktøjer, der her er lagt frem i redegørelsen, og som jeg også har nævnt, ikke giver de muligheder.

Jeg husker, da vi stod her for et eller to år siden og diskuterede fiskeri, hvad det da var for en debat, vi havde. Det var noget med, at man for en stor del af denne sals vedkommende bare skulle have lov at sejle ud, og så kunne man bare hive det op, der var, og så kunne man se, hvornår det slap op, fordi så holdt fiskeriet også op. Det er vi jo helt enige i, i hvert fald i de der ting, og derfor er det en nøje afbalancering, der skal til, og den række værktøjer, der er lagt frem her. Jeg nævnte noget omkring net, jeg nævnte noget omkring yderligere kontrol, og

der var en lang række af forhold, som jeg gik direkte ind i, og som jeg også mener der er fuldt belæg for i redegørelsen.

Til det spørgsmål, fru Lene Espersen stillede: Der er vi jo i den situation, at jeg går ud fra, at vi har en fælles interesse i, at det er bæredygtigt, og at vi kan få moderniseret vores flåde, og at vi sammen kan lave de instrumenter og de værktøjer, der skal til dér. Med hensyn til, om det kun skal være EU-værktøjer, eller det også skal være nogle nationale, vi kan finde frem til, mener jeg helt klart, at det bør være nogle, der også har et afsæt i det nationale, for at vi kan have et fiskeri, der overlever.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Jeg siger foreløbig tak for det svar, jeg fik fra hr. Ole Vagn Christensen, men vil gerne spørge meget konkret: Er hr. Ole Vagn Christensen ikke enig med undertegnede i, at bekendtgørelse nr. 1120 ikke virker, som den skal? Og når vi så ved, at bruttotonnene jo medfører, at når vi laver miljøforanstaltninger om bord, søpagt m.v., så reducerer vi faktisk fartøjet, er hr. Ole Vagn Christensen så enig i, at det er en bekendtgørelse, vi i fællesskab bør ændre?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Nu læser hr. Jens Kirk jo også Fiskeritidende, og jeg synes, de historier – det var også det, jeg ligesom anerkendte – om, hvordan der er kommet gang i nybyggeriet, bør vi anerkende i stedet for ligesom at begynde at mistænkeliggøre hinanden: Har vi nu gjort nok, virker det nu godt nok? Det mener jeg vi kan lave en analyse på om det gør, men jeg kan bare sige, at i forhold til den udvikling, der har været, er der aldrig sket så meget, heller ikke på de her områder. Om vi kan forcere det, skal jeg ikke udelukke, men det betyder, at der skal være en god økonomi, og at der skal være nogle gode muligheder for at kunne lave nye strukturer i fiskeriet.

Jens Kirk (V):

I Venstre hilser vi denne debat om fiskeriet velkommen. Redegørelsen for 1997 blev ikke politisk behandlet på grund af udskrivning af valget. Men det fremgår bl.a. af redegørelsen for 1997, at ministeren for erhvervet ønskede, at fiskerierhvervet i højere grad skulle involveres i

det forberedende arbejde med den fiskeripolitiske redegørelse for 1998.

Af redegørelsen 1998 fremgår det ikke særlig klart, at ministeren har inddraget erhvervet yderligere i arbejdet med udformningen af redegørelsen. Godt nok har redegørelsen været ude til høring, også i Danmarks Fiskeriforening, som har indgivet forslag til ændringer, men for mig at se er der ikke et eneste af disse forslag, der er medtaget i redegørelsen, hvorfor jeg tillader mig at spørge, om det kun er for at få et alibi, at man sender noget ud til høring. Man kunne næsten fristes til at spørge, om ministeren har lært noget af sin kollega på miljøområdet med hensyn til alibihøringer og møder.

Redegørelsen udtrykker også langt hen ad vejen Venstres holdning til fiskerierhvervet, dog synes vi nok, at fiskerne burde sættes mere i centrum. Kort sagt vil jeg gerne sige, at jeg mener at vide, at fiskernes opfattelse af deres erhverv og den opfattelse af erhvervet, som ligger bag redegørelsen, er noget forskellig, eller at vejen fra skib til skrivebord for mig at se ikke er blevet kortere. Her bør Venstres holdning også gælde, nemlig fiskerne frem for systemet.

Før fokuserede vi mest på det udøvende fiskeri samt regler for fiskeri. Her kan det tilføjes, at vi i Venstre vil gå meget positivt ind i arbejdet med at sammenskrive de ni fiskerilove til én, når regeringen fremlægger dem. Vi håber, at sammenskrivningen kan være med til at forenkle og klargøre reglerne for fiskeri samt fastholde retssikkerheden.

For Venstre bør en fremadrettet politik for fiskerierhvervet være dækkende helt frem til forbrugerledet, dvs. fra fiskeri og omsætning til forarbejdning. Vi har et begrænset råvaregrundlag: dels relative kvoter for vore fiskere, dels begrænsede muligheder for import af råvarer til forbrugerindustrien, kort sagt skal fra hav til bord-princippet fremmes endnu mere, således at den politik eller de rammer, vi fastlægger, optimerer værditilvæksten af de råvarer, som vi kun har til rådighed i begrænsede mængder.

Noget, som jeg manglede i redegørelsen, er regeringens holdning til områderne uddannelse, efteruddannelse og rekruttering. Dertil kommer relationen til Erhvervsministeriet og Søfartsstyrelsen samt til lovområder inden for arbejdsmiljø, sundhed og sikkerhed, som i de sidste år har fået en stadig større betydning for bl.a. struktur- og kapacitetspolitikken. Ja, der

har næsten været en eksplosion på de nævnte områder. Her er der behov for en koordinering.

I Venstre ser vi positivt på, at ministeren bl.a. med hensyn til flådestruktur er indstillet på en mere fleksibel administration, og vi så gerne, at den ovennævnte mulighed indføres mere i praksis. Specifikt vil jeg gerne fremhæve følgende: I Venstre tror vi ikke på omsættelige fartøjskvoter, for det vil medføre en koncentration. Erfaringer fra udlandet viser dette. Men nu og her tror vi, at vejen frem er en blanding af kvoter, årsmængde og havdage. For os kan fremtiden godt være en indsatsstyring, men vi tror ikke, at vi har de rette modeller endnu.

Jeg vil også gerne rose regeringen for den præcise formulering omkring ejerskab og fiskekvoter, men når redegørelsen fastslår, at fangstmetoderne ikke er særlig selektive, er det vel en sandhed med modifikationer. Fakta er vel, at der i dag er mange redskaber med høj selektivitet, f.eks. 120 mm net uden paneler, 105 mm net med paneler, og at vi på dette område følger meget tæt efter forskningen.

Vi er enige i, at fiskeri- og forbrugerstrategien bør styrkes. Vi må have en bedre bestandsbeskrivelse. Vi må have en bedre kobling mellem teori og praksis. Erhvervet bør inddrages mere. For os er bæredygtighed ikke bare et dobbelt forsigtighedsprincip i den biologiske rådgivning.

I år 2003 får spanske og portugisiske fiskere adgang til Nordsøen, Skagerrak, Kattegat. Her kunne man spørge ministeren: Er vi parate til det?

I redegørelsen mangler der helt klart under bæredygtighed et afsnit om, hvor langt man er kommet i bestræbelserne på at gøre rødspættefiskeriet i Nordsøen bæredygtigt igen.

Bekendtgørelse nr. 1120 har vi været en del inde på. Vi mener i Venstre, at den bør ændres. De 10 pct.s udøvelse eller maksimum 25 ton går ofte bare til miljøforbedringer, og det vil sige, at skibene faktisk bliver mindre, end de var før.

Overordnet støtter vi en fangstneutral flådefornyelse.

I Venstre støtter vi de bestræbelser, der gøres for at gøre fiskerikontrollen ensartet i hele EU, og jeg vil gerne rose ministeren for, at pressens fokusering på denne i de sidste måneder ikke har fået ministeren til at ryste alt for meget.

Fiskerikontrollen skal ikke være politi i forklædning. Vi ønsker gerne kontrollen gjort mere serviceorienteret. Måske burde der lige frem anvendes mere tid på land til servicering

af erhvervet. Konsulentordningen bør styrkes, og i Venstre mener vi godt, at den nuværende kan give en samlet rådgivning, som omfatter både modernisering eller udskiftning og økonomiske konsekvenser m.v. Vi ønsker ikke et dobbeltstrengt system her.

Som et af de sidste punkter vil jeg gerne spørge ministeren, om ministeren kan svare på, hvorfor fiskeriet ikke blev inviteret til at lade sig repræsentere i Havelovsudvalget.

Afslutningsvis vil jeg gerne pointere, at det for Venstre er vigtigt, at det er erhvervsfiskere, der ejer fartøjerne og driver fiskeriet, og at en konkurrencedygtig flåde også fremover vil være sammensat af både større fartøjer og fartøjer til det kystnære fiskeri.

Vi havde selvfølgelig også i Venstre gerne set, at regeringens fiskeripolitik og dermed fiskeriredegørelsen i sit ordvalg havde været mere konkret og mere fremadrettet, så vi var sikre på, at det fortsat er regeringens ambition, at dansk fiskeri fortsat skal være i førertrøjen eller i hvert fald næsten.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg vil godt spørge hr. Jens Kirk, om jeg forstod ham ret, når jeg forstod, at han heroppefra sagde, at Venstre under alle omstændigheder ville afvise individuelle omsættelige kvoter. Er det rigtigt forstået, at det er Venstres politik, at man under alle omstændigheder vil gøre det?

Jeg vil godt erkende, at omsættelige kvoter meget nemt kan give problemer, men jeg tror også, det er muligt at finde løsninger, som ikke er særlig problematiske. En af de ting, man kunne tage med i sådan en vurdering, er historiske kvoter. Det var det ene spørgsmål.

Det andet er kort: Hvad tror Venstre så der er løsningen på udsmidningsproblemet, når det ikke er individuelle kvoter?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hr. Jens Kirk, nu skal du jo ikke slippe så billigt. Jeg synes ellers, det var en meget afbalanceret tale, du havde.

Men når jeg alligevel føler anledning til at stille dig et spørgsmål, så er det på baggrund af, at du gerne havde set, at den var bedre. Det er jo altid nemt at sige. Hvor er det, at hr. Jens Kirk kan pege på nogle udviklingstrends, som han kan se vil gøre det bedre for dansk fiskeri?

Det tror jeg vi er mange der er meget stærkt interesseret i at høre.

Det med at sige, at vi alle sammen vil gøre det bedre, det har jeg også sagt. Jeg har også understreget lidt om, hvad det var, vi ville have det til at være bedre på, nemlig at det hang sammen i sin helhed. Men om det var det, hr. Jens Kirk mente, kan vi vel få en nærmere redegørelse for.

Første næstformand (Birte Weiss):

Uanset hvor hyggelig den familiære tone kan være, er den ikke helt i overensstemmelse med Folketingets forretningsorden. Hr. Jens Kirk.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Til hr. Kristen Touborg vil jeg gerne sige, at med velvalgt omhu valgte jeg ikke at sige »under alle omstændigheder«, for vi ved jo, at fremover – om et år eller to eller tre – kan der jo være ting, der gør, forsøg, der har vist, at vi godt kan bruge den øvelse på nogle felter, men i øjeblikket er det for Venstre et must, at vi ikke får det. Men at udelukke sig selv fra det, vil vi altså heller ikke.

Til hr. Ole Vagn Christensen: Jeg indbød sådan set før i mine spørgsmål til hr. Ole Vagn Christensen til, at i stedet for at regeringen skriver, »regeringen vil arbejde for«, så kunne det være, at regeringen ville indkalde partierne til dette her, så vi i fællesskab kunne drøfte nogle konkrete ting, som vi kunne sætte på bordet. Det mener vi i hvert fald skal ændres. Det spurgte jeg om allerede før, og hr. Ole Vagn Christensen var ikke særlig konkret i sine svar. Jeg mener, jeg er meget konkret her.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Til hr. Jens Kirk: Jeg troede faktisk, at det, vi var samlet for i dag, var at udveksle synspunkter, og i de synspunkter mener jeg også der ligger en form for samarbejde, og det er selvfølgelig klart, at det skal vi udvikle. Men så er der jo ikke tale om, at nogle kan gøre det bedre end andre. Så er der tale om, at vi sammen måske kan gøre det bedre for fiskerne, og det var det, jeg lagde op til i min tale.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Til hr. Ole Vagn Christensen vil jeg gerne sige, at det kan vi slet ikke blive uenige om, men det

må vel på mange områder være at foretrække, når vi nu meget bredt står sammen her, at man så fra regeringens side kommer med nogle flere udspil.

Nu har jeg påvist nogle steder her, hvor jeg ikke mener, den er særlig konkret. Det vil jeg altså gerne have konkretiseret noget mere. Og dér forventer jeg sådan set et udspil fra regeringen på nogle af de her områder.

Lene Espersen (KF):

Jeg vil også gerne indledningsvis kvittere for, at vi i Folketinget nu får en mulighed for at drøfte de mere generelle og overordnede strategier for fiskerierhvervet. Vi havde gerne set en redegørelsesdebat allerede i sidste folketingssamling. Den blev afbrudt, uden at det var fiskeriministerens skyld, af et folketingsvalg. Men jeg synes, det er vigtigt, at vi får en mulighed for at høre, hvad partierne vil sådan lidt mere generelt og overordnet strategisk, når det gælder fremtiden for dansk fiskeri.

Jeg vil da også gerne kvittere for, at ministeren tager det gode initiativ at samle lovgivningen i én lov. Det tror jeg er godt helt overordnet set. Men som overordnet mål for den konservative fiskeripolitik synes jeg alligevel, det er værd allerede fra starten af at understrege, at vi ønsker, at erhvervet skal forblive sundt og også økonomisk selv bærende. Med andre ord ønsker Det Konservative Folkeparti, at fiskerierhvervet får så fornuftige og fleksible rammer, at der er en reel mulighed for at give rimelige økonomiske forhold for alle led i erhvervet. Det er for os helt afgørende. Og jeg tror faktisk også, at det, at erhvervet er økonomisk levedygtigt, er med til at skabe en bestandsmæssig bæredygtighed. De to ting hænger nemlig sammen.

Men jeg synes, at den fiskeripolitiske redegørelse har mange pæne hensigter især indledningsvis i beskrivelserne af, hvad der allerede er foretaget, om alt det regeringen synes er positivt, og hvad man vil arbejde for. Jeg synes blot ikke, at redegørelsen indeholder tilstrækkeligt med initiativer til at sikre fremtiden for dansk fiskeri. Der mangler simpelt hen for meget konkret på de områder, hvor det i dag er helt åbenlyst, at der mangler nye tiltag.

Og det sted, jeg egentlig godt vil starte, er i forhold til EU. Fiskeriministerens indleder bl.a. også med at fremhæve EU's rolle i forhold til dansk fiskeripolitik, og der er jo ingen tvivl om, at EU spiller en meget, meget væsentlig rolle, ikke mindst fordi samtlige EU-lande jo er for-

pligtet til at overholde EU's regler, og fordi der jo også er en klar sammenhæng mellem bl.a. den flådestørrelse, man vedtager på EU-plan, og de fiskerimuligheder, der er. De flerårige flådeprogrammer er af afgørende betydning for, at tillid og troværdighed til den fælles fiskeripolitik i EU fastholdes. Jeg synes derfor, det er utrolig beklageligt at kunne registrere, at man fortsat ikke gør tilstrækkeligt for at sikre, at alle EU-landene overholder reglerne.

Jeg har selv fået udfærdiget en tabel sådan ved egen hjælp, som viser lidt om, hvordan de andre lande egentlig udvikler sig kapacitetsmæssigt.

For Irlands vedkommende har 8 fartøjer alene udvidet kapaciteten med 154 pct., tonnagen med 42 pct. For Skotland og Shetland er de tilsvarende tal på hk 120 pct. og på tonnage 88 pct. Den tabel vil jeg sende over for at få ministerens kommentar.

Grunden til, at jeg tager den frem, er faktisk, at jeg synes, der er et helt overordnet problem, hvis man vedtager fælles regler, og der så er lande, der ikke efterlever dem. Og jeg synes, det er helt afgørende, at fiskeriministeren her i Folketinget giver et løfte om, at man i forhold til fiskerikommissær Bonino gang på gang vil understrege, at de her regler skal overholdes.

Ligeledes har vi jo også et par hængepartier i forhold til EU for nærværende. Det, jeg har lyst til at tage fat på, er satellitovervågningen, som jo altså fortsat ikke er fuldt ud implementeret i de øvrige fiskerinationer. I Danmark er vi gået i gang. Og selv om vi som parti var modstander af satellitovervågningen, er vi ikke ude på at ville skabe anarki. Vi accepterer selvfølgelig, at vi må efterleve de regler, der er vedtaget, også dem, vi ikke bryder os om.

Fiskeriministeren lovede mig under en tidligere debat, at man ville sikre, at bl.a. tredjelande som Norge og Færøerne fik satellitter samtidig med os. Det var under en debat i Folketinget torsdag den 7. november 1996.

Det, jeg nu kan se der sker, er, at Norge får lov at udskyde deres implementering af satellitovervågningen med lidt over et års tid. Og jeg vil derfor spørge ministeren, om han er parat til nu at love Folketinget, at nordmændenes absolut sidste deadline er ultimo 1999, ellers er der lukket for al adgang til EU-farvande.

Det synes jeg er vigtigt at få påpeget, for det er for mig at se altafgørende, hvis fiskerne skal have tillid til, at vi politikere arbejder i deres interesse, at vi så også sikrer, at alle lande over-

holder de aftaler, vi indgår, og som jo også har begrænsninger for danske fiskere.

Jeg vil godt holde mere fast i diskussionen om kapacitet, for efter min mening er det helt store problem med dansk fiskeripolitik for øjeblikket, at vi ikke sørger for at gøre dansk fiskeri konkurrencedygtigt set i forhold til, hvad der sker i udlandet. Jeg synes ikke, vi gør tilstrækkeligt for at sikre, at vores fiskeflåde moderniseres, og slet ikke nok for at den fornyes.

De sidste par år er der sket lidt. Der har været en del modernisering, men vi står stadig væk i den situation, at den gennemsnitlige flådealder er omkring 30 år. Og det er efter min mening et klart signal om, at der er behov for fornyelse af fiskeflåden.

Som jeg påpegede over for den socialdemokratiske ordfører, viser de seneste tal, at den samlede danske fiskeflåde, med den takt vi kører nu, er fornyet om 100 år. Hvilke andre erhverv ville acceptere, at fornyelse af et erhverv skete med 100 års forsinkelse? Jeg synes ikke, vi kan være det bekendt.

På moderniseringstakten går det lidt hurtigere; her vil det tage 40 år at have hele flåden fornyet. Men det er for mig at se ikke nok.

Der er muligvis mange årsager til, at tingene går så tungt herhjemme. Men efter min mening skyldes det to forhold.

For det første at der er alt for restriktive regler for sammenlægning af kapacitet. Sådan som reglerne er i dag, mister man jo kapacitet, hvis man slår to både sammen, under alle omstændigheder, også selv om vi har overholdt vores nedskæring af kapaciteten helt generelt i forhold til EU.

For det andet mangler der efter min mening også noget helt andet, og det er en klarere sammenhæng mellem den førte kapacitetspolitik og reguleringspolitikken. Det siger jo sig selv, at der ikke er ret mange, der ønsker at gå ud og søge investeringer på et trecifret millionbeløb i et nyt skib, hvis indkomstmulighederne end ikke på det overordnede plan er til at budgettere.

Og dér tror jeg altså vi må erkende, at hvis vi vil have en fornyelse og en modernisering af flåden, sådan som alle ordførere siger gang på gang, så bliver vi altså også nødt til at give fiskerne en vis sikkerhed for en indtægt, så den investering kan forrentes.

Jeg synes også, det her er værd at påpege, at i andre lande er man jo ikke, om man så må sige, så tilbageholdende, som man er i Danmark.

Jeg nævnte før en tabel, men jeg kunne også sige, at man i Irland for øjeblikket er ved at bygge en supertrawler, der er 142 m lang. Det er vist det, man normalt kalder en oceandamper. Det er, hvad der sker i andre lande, og det er dem, vi skal kunne konkurrere med.

Det bringer mig så til næste overordnede princip, og dér er jeg sådan set meget enig i det, ministeren skriver, og det drejer sig om værditilvækst.

Hvis fiskeri skal have en mulighed for at overleve i den internationale konkurrence, er det vigtigt, at der kommer værditilvækst i alle led af erhvervet. Og dér er det for mig at se også vigtigt, at vi erkender, at dér er det altså ikke nok, man bare sådan jabber lidt omkring og lader tingene køre derudad. Dér bliver vi nødt til at erkende, at hvis vi vil have bedre priser for de landinger, vi lægger i danske havne, bliver man også nødt til at specialisere sig.

Det drejer sig om at have de rigtige mængder, de rigtige størrelser, og de skal leveres på det rigtige tidspunkt. Ellers får man ikke en bedre pris for det. Og det betyder altså også, at vi må indstille os på, at flåden må ændre udseende i takt med det, som markedet efterspørger. Det tror jeg er meget vigtigt, hvis den her værditilvækst ellers skal bære nogen vægt.

Til sidst vil jeg godt komme ind på noget omkring den fremtidige regulering. Det nuværende system er jo først og fremmest baseret på mængder og kvoter, og der er for mig at se ingen tvivl om, at det er noget af det, der er skyld i, at fiskeriet i dag ikke er bæredygtigt på den rigtige måde, forstået på den måde, at der indimellem er et stort spild af ressourcer, bl.a. ved udsmid, og det betyder så igen, at der bliver dårlig rentabilitet i hele erhvervet.

Dér tror jeg, at udgangspunktet må være, at vi skal have mere fleksibilitet ind. Der er mange, mange forskellige måder – vi har været inde på individuelle omsættelige kvoter, men noget af det, jeg synes er værd at slå et slag for, er årsmængder. Og dér ved vi, at der har været et forsøg med årsmængdefiskeri i Østersøen, og jeg må så også sige, at jeg egentlig var glad, da fiskeriministeren i sin redegørelse nævnte årsmængder som måder at give fiskeriet mere fleksibilitet på.

Desværre synes jeg ikke, at ministerens fine tilkendegivelser har vist sig i praksis, for på trods af, at ministeren faktisk også i den redegørelse, der blev lavet i 1997, skrev dette, er der ikke sket særlig meget i sagen.

Reguleringsudvalget har jo siddet og arbejdet med det her, og vi ved jo, at der er en arbejdsgruppe; den bliver nævnt på side 14 i redegørelsen. De har faktisk siddet og lavet en indstilling til den fremtidige regulering. Den indstilling ved jeg er afleveret til ministeren med første udkast af den redegørelsen, vi diskuterer i dag. Og derfor undrer det mig meget, at ministeren ikke allerede har taget de indstillinger til efterretning og inkorporeret dem i den fremtidige regulering for 1999.

Jeg vil derfor spørge ministeren om, hvad begrundelsen er for, at man ikke allerede nu har taget arbejdsgruppens indstillinger ind i det praktiske arbejde. Jeg synes i hvert fald, det er vigtigt at få det budskab frem, at hvis årsmængdefiskeriet skal være en succes, er der ingen tvivl om, at man skal skabe bedre vilkår, end der er i dag.

I 1998 var det sådan, at et fartøj på over 10 m blev tilbudt maks. 115 ton, men hvis man førte rationsfiskeri – og vi ved jo, hvilke problemer der kan være i det – jamen så kunne man opnå den samme mængde ved at fiske i en 4-6 måneders, og så er det jo klart, at så bliver det ikke nogen succes. Faktisk skal man nok, hvis vi taler om både, der er over 10 m, op på en årlig torskekvote på omkring 160 ton, for at det økonomisk overhovedet kan løbe rundt.

Jeg kan desværre ikke nå mere; jeg ville gerne have været inde på et par ting mere, men helt overordnet synes jeg, at der mangler nogle mere klare tilkendegivelser om, hvad det er, man vil, for at sikre dansk fiskeri fremover.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg lagde mærke til, at fru Lene Espersen i sin indledning var meget konkret med hensyn til, hvad det var for en målsætning, man ønskede for dansk fiskeri. Og der er ikke nogen tvivl om, at vi er enige – at det er i den samme retning.

Men så synes jeg nok, da vi begyndte at snakke lidt om kapacitet og omkring det her med, om det nu kan være bæredygtigt og det med andre lande og den slags ting, at man godt kunne få opfattelsen af, at det handlede om: Jamen det skal vi bare have lov til.

Så har jeg lidt svært ved at se, at det hænger sammen med den første målsætning. Men jeg er også fuldstændig klar over, at det har jeg helt misforstået, at det var slet ikke det, der var meningen med den måde at skitsere de andre lande på.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Fru Lene Espersen talte om markedet og markedets krav og efterspørgsel. Det vigtigste punkt, så vidt jeg kan se, i den her redegørelse, er: Hvordan får vi tilgængelige fødevarer? Hvordan får vi tilgængelige konsumfisk?

Mit spørgsmål til fru Lene Espersen lyder: Hvordan kan vi dog få etableret et marked, hvor langt flere borgere kan få friske fisk, friske konsumfisk, uden tågede øjne, uden slimkager på?

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Først til hr. Ole Vagn Christensen: Jamen grunden til, at jeg har taget fat på nogle måske meget konkrete eksempler og problemer, er, at jeg synes, at fiskeriministeren, her hvor vi diskuterer fiskeriredegørelsen og også den fremtidige strategi, skal have en mulighed for at bekræfte fra Folketingets talerstol, hvad man vil, og hvad man ikke vil.

Jeg kan se nogle helt konkrete problemer, som jeg tror virker utrolig generende i forhold til alle de danske fiskere, som efterlever og overholder reglerne i det daglige, og dér er det et godt signal at sende, at vi i Danmark selvfølgelig kæmper for, at alle skal efterleve de samme regler. Det er jo derfor, jeg tog fat i så konkrete ting omkring kapaciteten.

Men jeg må jo altså også sige, at hvis dansk fiskeri skal have en mulighed for at overleve, så bliver vi altså også nødt til at se på, hvordan andre lande i dag er ved at udvikle deres fiskerflåde. Det nytter ikke noget, vi går rundt med bind for øjnene og tror, at vi kan overleve under alle omstændigheder, for vi skal kunne konkurrere med dem.

Og det er så også lidt et svar til hr. Søren Kolstrup, for der er ingen tvivl om, at hvis det er sådan, at vi f.eks. skal være dygtigere med hensyn til værditilvækst, som jeg nævnte, altså levere højpriskonsumfisk, så er det også nødvendigt, at fiskerflåden har en mulighed for at have ordentlige tanke om bord, have ordentlige muligheder for at kunne lande fiskene, have ordentlig hestekraft for at kunne levere f.eks. en atlantoscandisk sild, som stadig væk er frisk, selv om man fanger den meget, meget langt væk fra Danmark.

Og det betyder altså, at der er nogle tekniske ting, der skal være på plads. Men det er jo altså ikke sådan, at man ikke kan få god frisk fisk

i dag. Hr. Søren Kolstrup kan bare tage til Hirtshals. Der kan han få frisk fisk hver eneste dag, der både smager godt og ser fine ud.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Ikke for at være familier, men jeg vil gerne sige tak for svaret fra fru Lene Espersen.

Men det er stadig væk lidt uklart, og det skyldes ikke mindst det dér med, at man må skele til, hvordan andre gør. Jamen hvis vi skal have de andre bragt på samme plads og samme niveau som os, så vi får nogle ligeberettigede forhold, så kunne det godt lyde, som om vi er nødt til at give os lidt den forkerte vej, og de er nødt til at give sig lidt den samme vej, som vi går.

Men jeg har helt sikkert helt misforstået, at det var det, der var fru Lene Espersens budskab.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jamen jeg vil da gerne præcisere det over for hr. Ole Vagn Christensen: Når det drejer sig om kapacitetsreduktion og overholdelse af EU's flådeprogrammer, gælder der ens regler for alle, og her skal vi overhovedet ikke give noget som helst ved dørene. De lande, der ikke kan finde ud af at få bragt tingene på plads, skal bare have lukket EU's kasse i, indtil de har fået bragt tingene i orden. Så nemt er det.

Den anden del af det drejer sig om, hvordan vores flåde skal se ud fremover. Og dér tror jeg, at vi gør os selv en bjørnetjeneste, hvis vi siger, at der ikke skal være en mulighed for f.eks. at bygge en supertrawler, en kæmpetrawler, hvis der er fem fiskere i Esbjerg, der finder ud af, at det er bedre for dem og mere økonomisk rentabelt at gå sammen, lægge kapaciteten sammen, for så kan de bedre konkurrere. Det har også noget at gøre med, hvor langt man skal sejle for at hente sin fangst, og hvordan den fangst skal opbevares bagefter, for at man kan få en ordentlig pris for den.

Dér synes jeg ikke, vi skal være så konservative, at vi fra start siger: Det vil vi overhovedet ikke være med til. Jeg synes, der skal være plads til en modernisering af flåden og også til nytænkning. Og det gør vi altså kun ved at lempe på de regler, der er i dag, bl.a. omkring sammenlægning.

Første næstformand (Birte Weiss):

Hr. Kristen Touborg som ordfører.

Kristen Touborg (SF):

Den 11. december 1997, altså for næsten 1 år siden, vedtog Folketinget en fiskeripolitisk vedtagelse, og også i den vedtagelse var der en masse rigtige ord, ligesom der er sagt en masse rigtige ord her i dag.

I vedtagelsen opfordres regeringen til:

- »- at tage initiativ til, at der gennemføres et uvildigt europæisk forskningsprojekt for at skabe grundlag for en mere optimal og bæredygtig forvaltning af fladfiskebestanden i Nordsøen, herunder tilvejebringe dokumentation for bundtrawleres totale miljøpåvirkning,
- i samarbejde med fiskerierhvervet og forskere at igangsætte initiativer og analyser, der i de kommende 2 år kan klargøre konsekvenserne af at gennemføre de vedtagne tekniske bevaringsforanstaltninger,
- at styrke indsatsen for at fremme en bæredygtig fiskeripolitik både nationalt og internationalt i relation til selektive fiskeredskaber, maskemål, mindstemål og kvoter og for at fjerne discard-problemet,
- i perioden frem til de nye reglers ikrafttræden at arbejde for at fastholde grænsen for trawlfiskeri med 80 mm-redskaber ved 55 grader nord og for at forøge maskemålet i dette fiskeri samt for at fastholde mindstemålet for rødspætter på 27 cm på basis af et nyt beslutningsgrundlag, som etableres inden for denne periode
- og at arbejde for en præcis og balanceret definition af bæredygtighed og forsigtighed i forbindelse med Fiskeriforvaltningen.

Jeg citerer denne vedtagelse for ligesom at bringe resten af min ordførertale her i relief.

Fødevarerministerens fiskeripolitiske redegørelse er en oplagt mulighed for en foreløbig statusopgørelse for en politisk fiskeriinspektion.

Lad det så være sagt med det samme: Fødevarerministeren har stort set ikke gjort fremskridt. På ministerrådsmødet den 30. oktober 1998 blev der ikke ændret på de uacceptable forhold i rådsbeslutningen fra den 30. oktober 1997, hvilket da også fremgår af redegørelsen.

Redegørelsen er efter SF's opfattelse alt for teknokratisk og stort set blottet for sammenhængende visioner og kampgejst. Det er derfor på sin plads at spørge fødevarerministeren, hvad regeringen konkret har gjort for at tilvejebringe

dokumentation for bomtrawleres totale miljøpåvirkning. Bomtrawlerne og de store problemer, de skaber for miljøet, herunder på gydepladserne og dermed for dansk fiskeri, er slet ikke medtaget i redegørelsen.

Hvis ministeren har tænkt sig at efterleve V 18, er det derfor på høje tid, at der bliver formuleret en klar strategi for at imødegå bomtrawlerens ødelæggelser samt få sat de nødvendige ressourcer ind for at kunne dokumentere de totale skader og på den baggrund igen få rejst sagen i EU.

Det går altså alt, alt for langsomt med at få løst udsmidningsproblemet og fremmet udbredelsen af selektive fiskeriredskaber og -metoder. Alene i Nordsøen smides der årligt omkring 500.000 t fisk ud, og regeringens strategi ændrer ikke nævneværdigt på dette forhold.

Det er også mere end uklart, hvad regeringen konkret vil gøre for at skabe et nyt beslutningsgrundlag, så Ministerrådets beslutning af 30. oktober 1997 kan blive ændret.

SF vil derfor benytte den her lejlighed til at opfordre ministeren til at fremsende en ny redegørelse til Folketinget, der belyser, hvad regeringen konkret har gjort for at leve op til V 18, og hvilke konkrete initiativer regeringen vil tage i de kommende år. Sådan nogle væsentlige spørgsmål besvarer redegørelsen her i dag nemlig overhovedet ikke.

I redegørelsen nævnes under pkt. 2.1 FN-aftalen fra 1995 om fælles fiskebestande m.v. I den sammenhæng er det uforståeligt, at Danmark endnu ikke har ratificeret aftalen, så den kan træde i kraft. Det fremgår heller ikke af regeringens lovkatolog, at man har planer om at ratificere den i denne her folketingssamling. Det er jo faktisk lidt pinligt, at Danmark ikke har fået ratificeret aftalen, når resolutionen fra UNGASS opfordrer verdens lande til hurtigst muligt at ratificere de internationale konventioner på fiskeriområdet.

Samtidig er fiskeri netop et af de spørgsmål, der skal behandles på næste års samling i FN's Kommission for Bæredygtig Udvikling, det såkaldte CSD 7. Hvis Danmark vil leve op til rollen som foregangsland på fiskeriområdet, er det på høje tid, at regeringen får ratificeret den 3 år gamle FN-aftale.

Det er også uklart, om regeringen har tænkt sig at føre en bæredygtig subsidiepolitik. I betragtning af de store problemer, der er i fiskerierhvervet med overfiskning, udsmidning af fisk og anden forkert ressourceudnyttelse, vil

det være oplagt at sælge subsidiepolitikken ud fra de bæredygtighedsmaal, der ønskes fremmet. Af redegørelsen ser det kun i begrænset omfang ud til at være tilfældet.

I den forbindelse vil jeg godt spørge ministeren, om regeringen vil arbejde for den kobling mellem opfølgning af bl.a. miljøkrav og udbetaling af støtte, sådan som det er lagt op til i forhandlingerne om den kommende landbrugsreform i EU.

Det er ret bemærkelsesværdigt, at regeringen i sin redegørelse ikke nævner, at fiskeriet kommer op på næste års FN-samling. Er det, fordi regeringen ikke har ambitioner om at bruge det her forum til noget som helst fremadrettet?

Hvis det er tilfældet, er det på kant med Folketingets vedtagelse V 21 fra november 1997 om »at søge at styrke CSD-positionen som det permanente forum for globale miljøbeslutninger.«

SF vil også gerne opfordre fødevareministeren til at inddrage NGO'erne og miljøorganisationerne i regeringens overvejelser om en revision af EU's fiskeripolitik. Ifølge redegørelsen er det kun erhvervet, der skal inddrages. Er det, hvad man skal forstå ved integration af miljøhensyn i alle vigtige storpolitikker, og er det sådan, Amsterdamtraktatens bestemmelser efter regeringens opfattelse skal praktiseres på det her område? I så fald bliver der ikke lagt op til de store ændringer, må man sige.

Der har på det seneste igen været debat om fusk og fisk. Redegørelsen er meget mangelfuld på de områder. Det eneste, der står i redegørelsen, er, at regeringen ikke vil acceptere ulovligheder. Jeg må jo sige, hvis der stod det modsatte, så ville man jo blive noget forundret. Det er virkelig oplysende læsning, at regeringen ikke vil acceptere ulovligheder. Javel ja. Ellers er der larmende tavshed, der er.

I SF overvejer vi muligheden for at overflytte fiskeriinspektionen til de lokale politikredse for på den måde at styrke inspektionen. Vi tror, at det ville betyde et kvalitetsløft og en mere effektiv kontrol og efterforskning. Vi mener ikke, at ministeren har et bedre bud på, hvad der skal gøres, eller har han?

Vi har også flere gange nævnt muligheden for tvunget landings- og auktionspligt. Det ville afgørende styrke kontrollen med sorte og grå fisk. Heller ikke på det område har vi indtil nu mødt den store forståelse fra ministerens side.

Afslutningsvis skal jeg sige, at vi ikke vil lægge skjul på, at vi ikke er tilfredse med ministerens redegørelse. Den er teknokratisk, man-

gelfuld og indeholder ikke reelle bud på løsningen af de store og alvorlige problemer, der er konstateret i fiskerierhvervet. Hvis regeringen mener noget med Danmark som foregangsland, så skal kursen altså lægges om her og nu.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Modsat hr. Kristen Touborg og SF er jeg godt tilfreds med, at der er anvendt flere sider på fiskerikontrollen her i redegørelsen. Selvfølgelig skal vi have en fiskerikontrol, men for os er den lige så meget et serviceorgan og absolut ikke et politi, der skal sejle rundt på fjordene. Den skal derimod servicere fiskerne i stedet for.

Kan hr. Kristen Touborg oplyse nogen steder, hvor han mener, at den nuværende kontrol ikke udøver sin virksomhed til fuld tilfredshed? Der har været meget skrig og skrål i de sidste par måneder, men kan hr. Touborg dokumentere, at alt det, der har stået i disse pressemeddelelser og udklip fra pressen, er rigtigt? Er der nogen steder, hvor det halter meget? Det er der ikke efter min opfattelse. Jeg mener, at det, man har strammet op i de sidste par år, gør, at vi får et fiskeri, som også gør, at 99,9 pct. af fiskerne fremover kan leve på havet som lovlydige borgere.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Mit spørgsmål til hr. Kristen Touborg går også på kontrol og mangelfuld kontrol. Som jeg hørte hr. Kristen Touborg, havde hr. Kristen Touborg sådan set kun ét konkret bud selv på, hvordan man kunne forbedre kontrollen for at sikre imod sort og grå fisk, og det var auktionstvang. Det kan jeg godt se, og jeg kan endda også meget langt hen ad vejen se noget fornuft i det, fordi man derved ligesom på en eller anden måde får sikret en legal behandling af det hele og i hvert fald en mindre mulighed for at omgå reglerne.

Men jeg vil gerne spørge hr. Kristen Touborg – for det her spørgsmål er jo ikke noget, vi kun har diskuteret i dag, vi har også brugt samråd og mange andre tidspunkter til at diskutere det her – hvad er det egentlig konkret, SF vil? At lægge det over til de lokale politikredse? Er det virkelig hr. Kristen Touborgs alvor, at det er den måde, SF vil styrke kontrollen på? For jeg har faktisk også meget svært ved at se, at man kan gøre det meget bedre, end man gør det i dag.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hr. Kristen Touborg havde jo mange kritiske bemærkninger til redegørelsen og syntes ikke, det gik stærkt nok med at få gennemført alting. Og så sagde hr. Kristen Touborg, at kursen skulle lægges om.

Jeg må sige til hr. Kristen Touborg, at kursen er lagt om. Fiskerierhvervet er nu i det, vi kalder smult vande. Forbrugerne er i en bedre og bedre position. Mærkningskravet om at oplyse, hvad det er, man får, hvor det er, man har fanget det, og under hvilke vilkår det er fanget, er noget, der indgår i den moderne debat mellem forbrugerne og fiskerne. Og jeg er helt sikker på, at det får langt, langt større indflydelse på fiskeriets fremtid end de dér, jeg vil ikke sige husmandstanker, hr. Kristen Touborg har som overvejelse.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg vil gerne begynde med et svar til hr. Ole Vagn Christensen og sige, at jeg anser det for en ros at have husmandstanker, og det jo er ikke sikkert, det helt var det, hr. Ole Vagn Christensen mente med det. Men rent faktisk mener jeg, at langt hovedparten af de gode ting, der kommer i det her samfund, kommer nedefra.

Men jeg skal medgive, at SF er et decentralt parti, Socialdemokratiet er jo et centralistisk parti, så at vi har forskellige holdninger til det, er o.k. Men altså at jeg har husmandstanker, det vil jeg anse for at være en ros. Tak til hr. Ole Vagn Christensen for det.

Ellers vil jeg gerne svare på det om kontrol, og det vil jeg gerne gøre samlet, for der er flere, der har spurgt til det, og jeg vil sådan set godt prøve, om jeg ikke kunne få svaret på det og ikke snakke uden om.

Det er sådan, at der er sådan set ingen af dem, der er i tæt kontakt med fiskerierhvervet, der er i tvivl om, at det er ikke alting, der er lige lovligt. Sådan er det, og det er der sådan set heller ingen der vil nægte. Når dertil kommer, at fiskerirelaterede organisationer skriver til os i Folketinget og nævner en lang række forhold, man kritiserer, synes jeg, det er relevant, at vi diskuterer det.

Jeg vil godt sige i den forbindelse, når jeg sådan halvvejs er blevet bebrejdet, at vi også har haft samråd om spørgsmålet her, at det ikke var mig, der indkaldte til det samråd; jeg tror, det

var Venstre. Men det er jo sådan set også lige-gyldigt.

Jeg har ikke i min ordførertale givet udtryk for, at det var på pressens reaktioner, jeg siger de her ting. Jeg har faktisk sagt de her ting i årevis. Jeg siger, at der foregår ting, der ikke er helt lovmedholdelige, men min dokumentation skal ikke findes i pressen.

Jeg kan sige, at der er to steder, den kan findes: På min opslagstavle hænger der fra den tidligere fiskeriminister en meddelelse, der går ud til fiskerikontrollen, om, at man skal agere ud fra en lov, der endnu ikke er vedtaget i EU, som aldrig bliver vedtaget. Det er den ene dokumentation, jeg kan give.

Og nu kan jeg se, at der er flere spørgsmål, så jeg får nok lejlighed til at besvare resten i næste runde.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Nu skal man jo ikke begive sig ind i en debat med hr. Kristen Touborg om forskellige filosofier, for så kan man ret hurtigt relatere det til noget; det gjorde hr. Kristen Touborg også. Han fik ligesom gjort tankerne om det at lægge kursen om til noget, der handlede om, at det var os, der ville det overordnede, og at vi ikke gjorde nok. Jeg mener, at det er hr. Kristen Touborg, der vil det overordnede.

Og så skal jeg nok lade være med at tale om husmandenes indflydelse igennem de sidste hundrede år. Men det har i hvert fald ikke været noget betydningsløst, når vi taler om at have indflydelse på det overordnede; det må jeg nok sige.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Over for hr. Kristen Touborg vil jeg gerne vedgå, at det var undertegnede, der indkaldte ministeren til samråd vedrørende fiskerikontrollen. Men efter samrådet har ministeren i grunden beroliget mig; det var det, jeg brugte samrådet til, nemlig at få de ting på bordet, som er gennemført de sidste år, for ligesom at hanke op i det, vi eventuelt kunne sige der halter.

Efter samrådet var jeg godt tilfreds, men jeg kan forstå, at det ikke er på den måde, hr. Kristen Touborg bruger samrådene.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg fik heller ikke noget konkret svar på mit spørgsmål om, hvad det egentlig er, SF vil. Nu begynder hr. Kristen Touborg sådan at tale i generelle vendinger om, hvad der foregår af ulovligheder. Jamen altså, der er folk, der kører for hurtigt hver eneste dag, men det betyder jo ikke, at vi siger, at der skal ansættes to millioner flere trafikkontrollanter, og derfor er mit spørgsmål: Hvad er det helt præcist, hvor er det præcist, SF ser, at der er et problem? Hvor er det, der skal gribes ind for at sikre den her kontrol, som hr. Kristen Touborg mener der mangler?

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Først til fru Lene Espersen: Jeg mener sådan set, at jeg i mit indlæg har givet adskillige eksempler på, hvad det er, vi eksakt vil. Jeg vil såmænd gerne komme med nogle yderligere helt klare, eksakte ting.

Vi mener, man skulle forbyde bomtrawling. Al bomtrawling skulle forbydes, fordi det simpelt hen indebærer en utrolig masse udsmid. Sådan som jeg husker det, er det kun en femtendedel, man får gavn af, og de fjorten femtendedele går ud. Det er en af de meget konkrete ting, vi vil. Vi vil, at man skal lægge mere over på konsumfiskeri; vi mener, man skal have et bæredygtigt fiskeri.

Vi vil sådan set det, som vistnok Venstres ordfører var lidt inde på, at vi f.eks. gerne vil styrke Torsminde- og Hvide Sande-fiskeriet og neddrose det, der foregår i Thyborøn. Det er faktisk det, vi vil. Det er husmandstanker. Javel, hr. Ole Vagn Christensen, det er det, men det er husmandstanker, vi gerne vil stå ved. Vi vil faktisk først og fremmest kvalitetsfiskeri; det er den vej, vi gerne vil gå.

Til hr. Ole Vagn Christensen skal jeg så sige, at det er rigtigt, at jeg også kommer med nogle overordnede betragtninger, men i modsætning til hr. Ole Vagn Christensen, så kommer jeg altså også med nogle klare udmeldinger om, hvad det var, vi så ville. Jeg undlod i hvert fald at sige, at det var et meget flot papir, ministeren var kommet med.

Hvis hr. Ole Vagn Christensen ikke kan lide mit billede af, at kursen skal lægges om, vil jeg gerne udbygge det med at sige, at vi mener, at kursen skal lægges om og motoren sættes op i omdrejninger. Det er måske i virkeligheden nok

det sidste, der er vigtigere, for med de pæne ord, hr. Ole Vagn Christensen kommer med, er det da muligt, at Socialdemokratiets kurs er rigtig. Der er bare ingen omdrejninger på motoren. Den er faktisk gået helt i stå.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg vil sige til hr. Kristen Touborg, at man skal jo være lidt af en pessimist for at have den opfattelse, at tingene er gået i stå i fiskeriet. Jeg har i hvert fald svært ved det, og jeg tror også, hr. Kristen Touborg har svært ved at kunne sige, når han er ude at besøge fiskerihavnene, at de er gået i stå.

Hr. Kristen Touborg forlangte, at kursen skulle lægges om, og han mente, at der var for lidt overordnet i det her, eller også var der for meget; det var sådan set det, der blev sagt. Der til er det, jeg siger, at kursen er lagt om.

De signaler eller de pejlemærker, som er med til at styre tingene, som er med til også at give motoren lidt kraft, er de pejlemærker, der hedder, at fiskerierhvervet er bæredygtigt, at forbrugerne begynder at stille krav, og at man kan opleve, at det ikke alene er i Danmark, men i hele Europa, at det sker. Man ønsker en mærkning, hvor man kan se, hvad det er, man får. Det er den kurs, der giver fremgang og fremdrift.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Det er debatten om fiskerikontrollen, der interesserer mig lidt. Jeg synes ikke rigtig, at hr. Kristen Touborg får svaret på de spørgsmål, der bliver stillet heroppe. Men det er måske, fordi hans taletid har været overskredet nogle gange.

Det er sådan set nemmere, hvis hr. Kristen Touborg bare vil bekræfte mig i, at når det drejer sig om fiskerikontrol, er Danmark foregangsland i forhold til andre EU-lande. De andre EU-lande halter bagefter, så kan jeg ikke se, at vi skal have en opstramning herhjemme, før andre EU-lande kommer bare nogenlunde på højde med os.

Vil hr. Touborg bekræfte mig i det?

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Jeg er da selvfølgelig bæret over, at SF's ordfører kan huske lidt af min ordførertale vedrørende det kystnære fiskeri, som jeg absolut mener giver mulighed for, at fisk, der er fanget om

morgenen, kan komme på middagsbordet. Men det er vel også SF's mening, at vi skal have plads til fiskeriet ude på de lidt større have og altså give mulighed for kapacitet dér. Det skal ikke kun være det kystnære fiskeri.

Endelig til sidst vedrørende fiskerikontrol. Er det på de påstande, der er føjet over bordet folk imellem, at SF bygger sin formodning om, at der ikke er strammet nok op om fiskerikontrollen?

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg vil så gerne for tredje gang spørge hr. Kristen Touborg, hvad det er for en kontrol, som SF så gerne vil forbedre, altså ud over de to ting, jeg har hørt: Man vil have, at politiet nu også skal være ansvarlig for fiskerikontrollen, og man vil måske have tvungen auktion. Det er ligesom de eneste konkrete ting, jeg synes vil hører. Men jeg vil godt høre, om der er mere, for det er ligesom med til at underbygge, hvor stort et problem SF egentlig ser det her som værende.

Det, jeg hørte hr. Kristen Touborg sige her fra talerstolen i svaret til mig, var, at hr. Kristen Touborg begyndte at snakke om noget helt andet, nemlig om bomtrawlsfiskeri. Det kan man have mange meninger om, men det er et lovligt fiskeri i dag.

Hr. Kristen Touborg talte også om udsmid, som har noget med mindstemål, maskemål og alt muligt andet at gøre, men der er jo ikke tale om ulovligt fiskeri; der er jo tale om en uheldig form for regulering inden for nogle fiskerier. Der må vi så prøve at finde andre reguleringsformer.

Men det har jo ikke noget som helst at gøre med diskussionen om den sorte og grå fisk, og derfor vil jeg godt en sidste gang appellere til, at hr. Kristen Touborg kommer med et par konkrete forslag til, hvor det er, kontrollen skal styrkes.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg beklager, at jeg ikke har fået tid til at svare på fru Lene Espersens spørgsmål om vores overvejelser om, hvorvidt man kunne lægge fiskerikontrollen ind under de almindelige politikredse.

Muligheden er jo den, at man simpelt hen styrker fiskerikontrollen ved det, altså kontrollen med fiskeriet, fordi det så ikke er et særligt

embedsmandsvælde, der kommer dér. Og vi ved jo alle sammen, at der er problemer, vi ved, der er problemer i Thyborøn; der er langt fra Lemvig til Thyborøn, og det er ikke sikkert, at de skibe, der var i havnen, dengang fiskerikontrollen kørte fra Lemvig, stadig væk er der, når den kommer til Thyborøn. Det er jo fair nok; det har man sådan set lov til at gøre. Det kunne måske være medvirkende til at øge troværdigheden af fiskerikontrollen. Det er det, vi godt vil have til overvejelse. Vi har stillet spørgsmål om det – det er vist fjorten dage siden – men vi har ikke fået svar endnu. Jeg går ud fra, at vi snart får et svar, for så indviklet kan det vel heller ikke være, at vi ikke snart får svar på det. Så tilgår det udvalget.

Det andet var dokumentationen for, hvordan det var med, at der var snyd på fiskeriområdet. Det bygger bl.a. på det brev, der kom fra en række fiskerirelaterede organisationer, hvor der anføres en hel del forskellige, indimellem grove, anklager. Men jeg vil meget klart sige, at det er jo ikke mig, der har skrevet det brev. Jeg anklager sådan set ikke nogen mere, end at jeg siger, at vi har behov for at få tingene belyst og undersøgt ordentligt. Det synes jeg ikke vi i fuld udstrækning har fået.

Jeg vil godt slutte dette indlæg med at sige, det, jeg begyndte med i en kort bemærkning: at redegørelsen efter min bedste opfattelse dels er penneført af Dansk Fiskeriforening, dels af EU-hensyn.

Første næstformand (Birte Weiss):

Hr. Christian H. Hansen som ordfører.

Christian H. Hansen (DF):

Allerførst vil jeg gerne takke ministeren for en detaljeret redegørelse.

Dansk fiskeri yder i samspil med dansk fiskeindustri et betydeligt bidrag til dansk samfundsøkonomi og eksport. Vi befinder os samtidig i en tid, hvor udviklingen inden for fiskerierhvervet og dermed også forudsætningen for den enkelte fisker ændrer sig næsten fra dag til dag.

Vi må jo konstatere, at de danske fiskere igennem snart mange år har levet med den ene krise efter den anden, og en løsning på fiskeriets problemer er vel heller ikke ligefrem i sigte. Det er nu engang således, at når man er for mange, der skal dele for lidt, opstår der problemer.

I Dansk Folkeparti er vi af den opfattelse, at fiskerierhvervet skal sikres vilkår, som gør det i stand til at overleve som et frit og uafhængigt erhverv. Den statslige indblanding gennem biologer, kvoteordninger m.v. skal begrænses stærkt. Der skal arbejdes kraftigt på at forenkle erhvervsbureaukratiet.

Den problemstilling, som fremgår af redegørelsen, og som vi ligeledes kender inden for dansk fiskeri, er kendt blandt andre landes fiskere. Mange påstår, at fleksibiliteten er for stor i mange af de andre lande, og at fiskerikontrollen skulle være mindre nidkær end i Danmark.

Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men der er i hvert fald mange, som siger dette, så mange, at det er lige før man begynder at tro på det. Men skulle det være tilfældet, må vi enten slække på fiskerikontrollen i Danmark eller også forlange, at andres landes fiskere kontrolleres lige så meget, som de danske fiskere bliver.

Noget, som undrer mig meget, er de høje bøder, som en fisker idømmes, hvis han bliver taget af fiskerikontrollen, eksempelvis med en for stor bifangst. Det fører ofte til en konfiskation af fiskeredskaber og af hele fangsten og desuden kæmpebøder oveni. Det er min opfattelse, at retssystemet eller lovgivningen ikke er i trit med, hvad retspraksis er for andre erhverv.

Så her et lille input: Selv fritidsfiskerne bliver nu ramt på antallet af tilladte garnredskaber. Det virker tåbeligt og unødvendigt. Jeg beder ministeren bære over med mit lille sidespring, men jeg synes, at det skulle nævnes.

Ministeren kommer i sin redegørelse ligeledes ind på flådestrukturen. Her er det for Dansk Folkeparti hundrede procent nødvendigt, at der åbnes mulighed for moderniseringer og investeringer i en ny generation af fiskerfartøjer. Det er nødvendigt, hvis der fortsat skal være noget, der hedder fiskerierhverv i Danmark. I redegørelsen ligger der også en åbning, men efter vores opfattelse vil det med denne åbning ikke gå hurtigt nok.

Dansk fiskerierhverv kan ikke overleve, hvis vi ikke fornyr flåden i takt med ophugning. Derfor skal vi heller ikke være foregangsland for ophugning i forhold til andre EU-lande.

Ministeren kommer i sin redegørelse også lidt ind på problemer med landing af og handel med de såkaldt sorte fisk. Det er jo noget, som i de seneste år har været meget i fokus og måske ekstra meget her på det sidste.

Der står i redegørelsen, at regeringen har markeret, at man ikke vil acceptere ulovligheder. Der står faktisk direkte, at det ikke er acceptabelt, at fiskere og virksomheder snyder kolleger og samfundet for egen vindings skyld.

Jeg synes, det er en god holdning at have. Men hvorfor har vi så den kæmpedebat i øjeblikket om det her? Er det, fordi holdningen i virkeligheden ikke holder stik? Og er det rigtigt, at ministeren har den holdning til torskefiskeriet, at det er tvivlsomt, at fiskernes net overholder lovens mindstemål for torsk?

Hvorfor har ministeren ikke kigget lidt mere velvilligt på de net, der skulle være udviklet til at frasortere ca. 62 pct. flere små torsk end de nuværende net? Jeg er bekendt med, at andre lande har taget imod dette med kyshånd, men ikke Danmark.

Stemmer det helt overens med det, regeringen melder ud på området her? Jeg synes det ikke. Men der kan selvfølgelig ligge en utrolig god forklaring bag.

Ministeren nævner i sin redegørelse en del gange følgende: »Regeringen vil i samarbejde med EU-Kommissionen . . .«, og »Regeringen vil inden for rammerne af EU-samarbejdet . . .«.

Det er også rigtigt, at da Danmark jo er medlem af EU, skal vi igennem EU kraftigt arbejde på at sikre, at de mål, der er besluttet omkring fiskerimuligheder, flådestørrelser osv., bliver nået. Men jeg tror, at det første mål, vi skal sigte mod, er, at disse ting også bliver overholdt af EU's andre medlemslande. Om det sker, synes jeg der i dag er stor tvivl om.

Ministeren skriver i sin redegørelse, at der er behov for en målrettet indsats for at gøre fisk til en mere tilgængelig fødevarer og for at informere forbrugeren om kvalitet og egenskaber vedrørende frisk fisk og fiskeprodukter. Det vil jeg gerne rose regeringen for. Det er et synspunkt, der er helt i trit med Dansk Folkepartis holdning. Men det kræver, at videreudvikling og forbedring af de eksisterende systemer for håndtering af fiskedistribution bliver øget kraftigt. Det håber jeg ministeren er helt overbevist om.

Det er Dansk Folkepartis holdning, at en øget indsats for produktionsudvikling og fortsat højelse af kvaliteten af den fisk, der landes, vil medvirke til at øge værdien af de færdige fiskeprodukter, således at danske fiskerivarer fortsat kvalitetsmæssigt kan ligge i første række og indbringe den bedst mulige pris. Det er Dansk Folkepartis holdning, at rammerne for fiskeri-

sektoren i de kommende år ikke må beskæres; så overlever fiskerierhvervet ikke.

Dansk Folkeparti hilser i øvrigt en sammenkrivning af fiskerilovene til én meget velkommen.

Med disse ord vil jeg endnu en gang takke for ministerens redegørelse.

Annie Lunde Hansen (CD):

Egentlig havde jeg oprindeligt bestemt mig for, at mit bidrag til debatten her skulle bestå af CD's generelle opfattelse af hovedlinjerne i ministerens redegørelse.

Imidlertid skete der det, at jeg mandag aften havde fornøjelsen at se noget af Journalen på Danmarks TV 1. Inspireret af denne udsendelse vil jeg derfor også komme med et par bemærkninger om noget, der ikke står så meget om i ministerens redegørelse.

Jeg vil dog først takke ministeren for redegørelsen, som jeg synes er en god indføring i fiskeripolitikens elementer. Det er vist langtfra alting, som er nyt, og fiskerierhvervets udvikling er derfor selvfølgelig fortsat afhængig af samspillet mellem nationale og internationale regler.

Der er heller ikke noget nyt i, at fiskeriflådens størrelse skal modsvares af tvangskvoter eller af, at tingene også må ses i lyset af udviklingen af fangstredskaber og fangstmetoder.

Af nye ting i redegørelsen hilser vi i CD særlig regeringens initiativ til en samlet fiskerilov meget velkommen, og heri kunne man så måske også få strammet op – som debatten viser i dag – på kontrollen af fiskeriet her i Danmark. Det må alt andet lige betyde, at reglerne bliver lidt lettere at gennemskue og forvalte.

Vi synes også, at det er på tide, at den forskningsmæssige side af fiskeriet bliver opprioriteret til glæde for alle aktører inden for fiskerierhvervet. Og som fru Lene Espersen meget rigtigt sagde, skal der være plads til nytænkning.

CD støtter de forsøg med indsatsregulering, som nævnes i redegørelsen. Skal man udvikle reguleringsmetoderne, må man jo have nogle praktiske forsøg. Selv om man bliver nødsaget til at opretholde kvoteordningerne, kunne det efter CD's opfattelse være hensigtsmæssigt at udvikle en kvoteordning, som er planlagt lidt længere ud i fremtiden. Hvis der skal være incitament til investeringer i ny teknologi, må perspektiverne også være til at overskue for den enkelte fisker. Men jeg håber, at den enkel-

te fisker i dagligdagen gør brug af den eksisterende konsulentrådgivning.

Med hensyn til de opstillede mål og strategier for fiskerisektoren er vi i CD enige i regeringens målsætninger. Om de beskrevne indsatsområder er de mest velegnede til at nå målene, vil vel vise sig i fremtiden og forhåbentligt også hurtigt.

Som jeg kort nævnte, gav en tv-udsendelse i mandags mig yderligere en indgangsvinkel til dette emne. Ministerens redegørelse indeholder nogle betragtninger om kontrollen med efterlevelse af reglerne for fiskeri. Den nævner imidlertid ikke meget om kontrollen med kvaliteten af fangsterne. Så vidt jeg kan se, redegøres der kun kort for, at EU har opstillet nogle obligatoriske krav til friskhed og størrelsesinddelinger.

Selv om jeg først kom ind i udsendelsen et stykke tid efter, at den var startet, er jeg sikker på, at jeg fangede udsendelsens budskab. Hvis dette budskab ellers står til troende, betyder det, at de fisk, der på fiskeriauktionerne er i en kategori, som hedder b-fisk, sælges som konsumfisk. Disse fisk kan passere fiskerikontrolens kvalitetkontrol, selv om repræsentanter for levnedsmiddelkontrollen betegner disse fisk som uegnede til menneskeføde.

Hvis dette er rigtigt, synes jeg, at ministeren bør finde en løsning, gerne i EU-regi, således at de fisk, der på fiskeriauktionerne sælges til konsum, fremover lever op til de kvalitetskrav, der i øvrigt stilles til fødevarer. Så bliver der harmoni mellem de to kontroller, og alt andet lige er det vel vigtigt, at danskernes køb af fisk forøges. Derfor skylder vi forbrugeren, at der sker en harmonisering af de to kontrollers syn på kvalitetsfisk, for det er meget vigtigt, at de bliver ens i deres vurdering. Dette vil også give erhvervet et godt image.

Line Barfod (EL):

Da vores ordfører på området ikke kan være til stede, skal jeg læse hans tale op.

To linjer står over for hinanden: Vi kan enten fortsætte med industrifiskeriet – et fiskeri, der leverer fiskemel og fiskeolie til dyrefoder – nedlæggelse af havne, endegyldige drab på det lokale marked, færre arbejdspladser, mindre livskvalitet, eller vi kan vælge i stedet at fastholde vores lokalsamfund, de mindre havne, ja måske oven i købet genåbne nye, satse på konsumfisk og satse på, at fiskene er ude hos forbrugeren inden 24 timer.

Fiskene skal ikke fanges af både med stor kapacitet, med stor kapital bundet, med få aktive fiskere, med mange ansatte og få selvejerfiskere, med stort energiforbrug til 1 kr. pr. liter diesel pr. kg fanget fisk på grund af skattefritagelse, med dårlig kvalitet fisk, fordi de er gamle og mast under tonsvis af andre fisk – et system, som er så molboagtigt reguleret, at mange fiskere som en naturlig reaktion på tåbelighederne mister deres moral.

Derimod skal den årlige mængde fisk, som vi har fået tildelt at fiske i Danmark af fiskeribio- loger og EU, fiskes hen over året, reguleret af havdage, som den enkelte båd må fiske, eller ved kvoter pr. båd, som eventuelt kan omsættes, hvis kvoten ikke lige kan opfiskes på det givne tidspunkt.

Vi skal fremme bådtyper og redskabstyper, som anvender mindre energi. Det går ikke af sig selv, når dieselen koster 1 kr. pr. liter. De mindre energikrævende redskabstyper er samtidig generelt mere skånsomme over for havbunden, over for de fisk, som fanges, og over for de fisk, som slipper uden om at blive fanget. Bomtrawl har kæder, som slår de fisk, der når at slippe væk.

Disse både har ikke så stor kapacitet, at de skal sejle rundt i en uge, men kan nøjes med en dag eller to. Det giver friskere fisk. Ved at gøre fiskerimetoderne mere ekstensive og ved at regulere med havdage pr. båd bliver presset på fiskeribestandene langt mindre, og prisen pr. kilo fisk, som så vil være af en langt højere kvalitet, bliver højere.

Kapitalkravet og forrentningen bliver mindre, så en mindre omsætning bliver mere økonomisk bæredygtig. Presset på kvoteloftet bliver mindre, også fordi fiskeren kan administrere sine tildelte havdage selv. Kun derved kan man komme det udsnid til livs, som øder halvdelen af fangsten bort.

Samtidig er dette opskriften på at aflive handelen med sorte fisk, et problem, som ellers i den nuværende situation, hvor kvoterne fiskes så hurtigt op og kravene til forrentning af bådene er så store, kun vil kunne klares ved at mandsopdække fiskerne.

En mærkningsordning, der mærker et bæredygtigt fiskeri, kan bidrage til en positiv udvikling, en mærkningsordning, der fremmer decentralisering, og hvor man aldrig møder en pighvar med grå gæller, tågede øjne og slimlaget hængende i størknede kager, og som af

levnedsmiddelkontrollen erklæres uegnet til menneskeføde.

Thorkild B. Fransaard (FP):

Dansk fiskeri og fiskeriindustrien som helhed er en vigtig del af dansk erhvervsliv.

Som det fremgår af redegørelsen, indbragte fiskerierhvervet i 1997 15,6 mia. kr. Det er enormt flot. Det skal fiskeriindustrien kun have ros for, at den kan klare under de vanskelige, meget restriktive og meget kontrollerede forhold, den arbejder under. Tænk så, hvad man kunne bringe ind af midler, hvis det var et frit erhverv.

Redegørelsen, som vi behandler her i dag, er jo et sammenkog, et resumé af de internationale aftaler og EU-aftaler, som regeringen har truffet, og de ting, der er skyld i, at fiskerierhvervet arbejder under så restriktive forhold, som det gør.

En ting, som jeg savner i redegørelsen, er en sammenligning med fiskerierhvervene i andre EU-lande, hvilke forhold, der arbejder under, og hvilken kontrol der er. Så er jeg overbevist om, at debatten om, at vi har for lidt kontrol her i landet, ville forsvinde som dug for solen.

Går vi videre i rapporten, er der ikke meget om, hvad der skal ske med dansk fiskeri i fremtiden, og der er ikke de store forhåbninger for dansk fiskeri om, at det bliver mere frit, og at restriktionerne vil blive mindre restriktive.

Der er dog én ting, som vi hilser velkommen, og det er det, man kan læse på side 6 om, at man vil gøre lovgivningen mere læselig og mere forenklet, og i det hele taget gøre det sådan, at man kan forstå lovgivningen for fiskeriet.

Når man nu har hørt sommerens debat, om, at fiskerierhvervet overfiske, og det snyder, ja der er brugt forskellige udtryk, tror jeg, at det i mange tilfælde skyldes, at vi har nogle love, der er meget indviklede og uforståelige, og derfor kan der ske nogle misforståelser. Jeg tror ikke, at fiskeriet på nogen måde selv vil hverken overfiske eller snyde på det område.

En anden ting, som vi også er glade ved i Fremskridtspartiet – ja, det er faktisk utroligt, at vi skal rose ministeren så meget – er med hensyn til, at det går igen i hele rapporten, at miljøorganisationerne ikke får mere indflydelse på fiskerilovgivningen herhjemme. Det er noget, som vi vil sige ministeren tak for.

Jeg har et enkelt spørgsmål. Det er angående, at man kan læse på side 6, at spaniere og por-

tugisere fra år 2003 – hvis jeg husker rigtigt, ellers må ministeren rette mig – får lov til at fiske heroppe i Nordsøen og Skagerrak. Samtidig står der, at det ingen indflydelse får på dansk fiskeri, og at det ingen konsekvenser får for danske fiskere. Det forstår jeg ikke. Jeg læste videre i rapporten for at se, om danske fiskere eventuelt fik et andet område, hvor de kunne fiske. Det fandt jeg ikke, men det kan jeg måske få ministeren til at svare på.

Selve redegørelsen her i dag vil vi i Fremskridtspartiet tage til efterretning. Vi så selvfølgelig hellere en rapport, hvor det skinnede igennem, at vi igen fik et mere frit erhverv, men det må vi jo se i øjnene ikke kan lade sig gøre på nuværende tidspunkt.

De få ting, der er i den rigtige retning, og som jeg har nævnt, er vi glade ved, og når vi skal til at lovgive på området, kan ministeren regne med, at enhver ting, der trækker i den retning, jeg har nævnt, kan regne med vores støtte. Men der skal ingen tvivl være om, at vi selvfølgelig hellere så en lovgivning på et enkelt stykke papir, der sagde, at dansk fiskeri skulle være et frit erhverv.

Jeg er overbevist om, at det ville erhvervet være bedre tjent med. De skulle nok lade være med at overfiske, fordi de ved, det er det, de skal leve af. I det hele taget er jeg sikker på, at det ville blive et helt andet resultat, i stedet for at vi kører hen imod en planøkonomi, som vi i Fremskridtspartiet ikke kan lide.

Men ud fra de forudsætninger, der nu, må vi tage redegørelsen til efterretning, og i forhold til de ting, der trækker i den rigtige retning, kan ministeren regne med vores hjælp.

Ole M. Nielsen (KRF):

Fiskeriet er et erhverv med dybe historiske rødder, et af de oprindelige erhverv, og med stor påvirkning på og betydning for kulturen i de kystnære områder af landet.

Det har derfor været deprimerende i flere år at følge den skæbne, erhvervet har haft. Erhvervet er stærkt påvirket af reguleringer og begrænsninger, og det er desværre og selvfølgelig nødvendigt. Den teknologiske udvikling og menneskets ihærdighed er simpelt hen naturen overmægtig.

Situationen kompliceres yderligere af, at vi af naturlige årsager er nødt til at kombinere vore reguleringer med de andre EU-landes. Desværre er reglerne ikke altid forståelige og i overensstemmelse med sund eller forståelig fornuft,

bl.a. fordi den politiske proces jo ikke altid er effektiv og finder frem til optimale løsninger. Ofte er processen herhjemme også så langsom, at beslutninger, der træffes, bygger på gamle data. Situationen har altså ændret sig undervejs.

Fiskerierhvervet føler sig ofte overset, forfulgt eller misforstået. Det kan selvfølgelig være fiskernes egen skyld, men det kan jo også være administrationen, der er for dårlig, beslutningerne, der er ulogiske, og især det, at andre EU- og EØS-landes fiskere har helt andre betingelser på grund af en anden forvaltning af reglerne.

Jeg mener, det må være fiskeriministerens allervigtigste opgave at kæmpe med de andre landes administrationer for at få dem til at overholde reglerne, og når jeg bruger ordet fiskeriministeren her, er det, fordi det er her, ministeren skal være fiskeriets minister. Ellers er han selvfølgelig ikke fiskeriets minister, men på dette område må han i høj grad være det. Sammen med uforståelige bestemmelser er andre landes forvaltning stærkt demoraliserende for de danske fiskere.

Et element af samme art er de sanktioner, som fiskere udsættes for, når de kommer til – og det kan også godt ske, at der skal citations-tegn omkring det – at gøre en fejl. Det kan være så simpel en overtrædelse som at indlevere en fangstrapport, journal, eller hvad det nu hedder, for sent.

Jeg taler ikke for forsømmelser og lovovertrædelser, selvfølgelig ikke, men det er urimeligt, at en fisker kan fratages retten til fiskeri eller værdien af en måneds fiskeri for en beskedent overtrædelse, mens et supermarked, der bevidst afprøver lukkelovens grænser ved at holde åbent søndag eftermiddag, ved retssystemet kan idømmes en bøde på 10.000 kr., mindre end det let er tjent på den samme søndag eftermiddag.

Der er, og det gælder andre områder end fiskeriet, for lange afstande mellem de administrativt ikendte bøder og retssystemets bøder. Det er også stærkt medvirkende til, at folk ikke forstår retssystemet, og at de mister deres retsforståelse.

Det er på mange måder en god redegørelse, vi har fået. Især regeringens optagethed af udsmidningsproblemet er meget udmærket. Udsmidning i et kæmpeomfang er helt uacceptabel for såvel fiskere som andre mennesker. Vi skal have indført reguleringsordninger, der stopper eller forhindrer udsmidning. I Kristeligt Folke-

parti tror vi mest på en kombination af årsmængder og indsatsstyring, men vi erkender, at det ikke er enkelt, og at det ikke kan ordnes med et enkelt instrument.

Et andet problem, som fiskere og andre mennesker ikke kan forstå, er den, ikke kassering, men hvad skal vi sige, overdragelse af gode konsumfisk til foderbrug, når de ikke kan opnå mindsteprisen. Det var rart, om man kunne opnå systemer, hvor disse fisk kunne opkøbes, lægges på lager og sælges en anden gang til en ordentlig pris, når markedet blev bedre. Det er uforståeligt, at gode konsumfisk på den måde nærmest bliver destrueret.

Der er nogle problemer, som ikke er nævnt eller i hvert fald ikke er nævnt i tilstrækkeligt omfang i redegørelsen, f.eks. forurening af havene af lande, der ikke går så meget op i miljøet, som vi gør, og forurening fra boreplatforme. Principielt burde man kunne tale om erstatning for tab af fiskemuligheder eller bestandstilvækst.

Hvordan fastholder man et erhverv og tilgangen til et erhverv, når grejet, altså bådene, fartøjerne, ikke bliver ajourført og fornyet? De danske fiskerbåde er alt for gamle. Tilladelse til, står der i vejledning nr. 1120, eller hvad det er, den hedder. Det er jo i sig selv en uskik, at man skal have tilladelse til udskiftning af sit grej. Det er muligvis nødvendigt, men så bør betingelserne i hvert fald være mere liberale eller lidt mere almindeligt forståelige. Som det er nu, er det ødelæggende for strukturen i fiskeflåden.

25 pct.s-reduktionen for fiskere, der nedlægger to både for at bygge en ny, er også ødelæggende for udviklingen af nye metoder og for forbedring af kvaliteten. Der er især det problem, at hvis man vil have mere og bedre grej til forarbejdning og oparbejdning af fisk om bord, så nedsætter det opbevaringskapaciteten.

Hvordan sikrer man tilgang til et erhverv, når man ikke går op i uddannelse, kvalifikationer og f.eks. sikkerhedsarbejde? Det synes jeg også, redegørelsen mangler noget om.

Og så synes jeg, at påstanden i redegørelsen på side 6, der lyder, at fangstmetoderne i vidt omfang ikke er selektive, er urimelig over for fiskeriet. Jeg mener, at fiskeriet arbejder med tingene og fornyer deres grej i det omfang, det overhovedet er økonomisk muligt.

Jeg synes, at redegørelsen beskæftiger sig for lidt med, hvordan vi får danskerne til at spise mere fisk. Fiskeribranchens tv-reklamer har jo været ganske udmærkede, men problemet er, at

man mange steder ikke kan købe fisk og købe friske fisk. Man skal ofte bevæge sig meget langt for at købe fisk. I den forbindelse synes jeg, at fru Lene Espersens svar var, undskyld, flabet. Det var sikkert ikke sådan ment, men det var det om, at man bare kunne komme til Hirtshals, hvis man ville have frisk fisk.

Desværre kunne det jo godt ligne ligesom noget symptomatisk, når fru Lene Espersen kommer fra Hirtshals, og det kunne godt en lille smule ligne fiskerierhvervets opfattelse af kunderne. Fiskere er jo slet ikke salgsorienterede. Kunderne må selv finde ud af, hvordan de får fat i de dér fisk, når fiskerne bringer dem ind på kajen, men det er jo ikke særlig hensigtsmæssigt, at vi alle sammen skal køre til Hirtshals for at købe fisk. Vi skal jo ikke længere end til de nærmeste supermarked for at købe landbrugsvarer.

Der er altså en himmelråbende forskel på de to erhvervs udnyttelse af salgsmulighederne. Jeg erkender, at det er to vidt forskellige produkter, de skal være friske, og det er svært, men der er altså andre lande end Danmark, hvor det fungerer betydelig bedre, og jeg skal ikke sige, at det er fiskerne, der skal tage sig af det. Det kan lige så godt være nogle andre omsætningsled, som skulle fokusere mere på det, men det ville være utrolig godt for fiskeriet og for danskerne, hvis vi kunne komme til at spise nogle flere gode fisk.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Det er til Kristeligt Folkepartis ordfører. Jeg vil gerne spørge, om ordføreren ikke er klar over, at der daglig går transport fra de små indlandshavne tværs over Jylland til København, og at vi har fisken inden middag, så man kan få de friske fisk her. Jeg tror, ordføreren læser de forkerte aviser. Prøv at læse lidt i Fiskeritidende, og så kunne man da også åbne for tv somme tider. Dé kan man da se visse reklamer for fiskeprodukter.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Det er sådan lidt i samme boldgade til hr. Ole M. Nielsen, for det kan da godt være, at der er nogle, som synes, det er lidt flabet, nu da jeg er bysbarn fra Hirtshals, at jeg reklamerer for frisk fisk fra Hirtshals. Det kunne såmænd lige så

godt være fra Thyborøn eller fra andre gode steder. Der er masser af frisk fisk at få, og jeg synes, det er forkert at hoppe med på den her vogn med, at der nærmest ikke er andet end rådne fisk til forbrugerne.

Der er masser af frisk fisk, men det drejer sig altså også om at opdrage forbrugerne til, at de ikke altid behøver at tro, at alt skal købes i et supermarked. Man kan gå ned til den lokale fiskehandler, og mange af de steder kan man nemlig, som hr. Jens Kirk gør opmærksom på, få masser af frisk fisk, der er fanget og leveret ganske samme dag og solgt på fiskeauktion og så kørt med en bette lastbil herover til Sjælland, eller hvor det nu er, plus at man jo også kan få frisk fisk herovre.

Så det er også et spørgsmål om at opdrage forbrugerne, og derfor er mit spørgsmål til hr. Ole M. Nielsen, om han ikke ved, at der faktisk er mulighed for at få masser af frisk fisk, det er bare et spørgsmål om, at forbrugerne får øje på det.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Det er muligt, at det er her, fiskeriets problem ligger, for det her er en fuldstændig urimelig debat. Forbrugere skal ikke opdrages, forbrugere skal lokkes, og det gør man ved at præsentere produktet for dem lige nøjagtig dér, hvor de falder over det, i en flot kvalitet til den rigtige pris. Det er den måde, man sælger varer på, og det har landbruget fundet ud af for mange år siden. Jeg ved godt, at landmænd og fiskere er meget forskellige folkefærd, men det var bare lykkeligt, hvis fiskeriet kunne finde ud af det.

Det er da ikke nok, at der køres fisk tværs over landet. Altså, jeg bor i Vendsyssel, og jeg ved godt, hvor mange fiskebiler der kører helt til Sydeuropa med fisk, men det hjælper ikke noget, når man ikke kan få dem ude i butikkerne. De skal ligge friske i butikkerne til kunderne, så de falder over dem, og uden at der lugter af fisk i hele bilen, når de skal hjem med dem. Det ønsker vi ikke, selv om vi godt kan lide dem.

Der mangler altså simpelt hen en udvikling af omsætningsledet, som man har i andre lande, og som fiskerne, når omsætningsledet ikke selv kan finde ud det, måske burde fremme gennem deres organisationer. Forbrugere skal lokkes, de skal ikke opdrages.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Jeg synes, det er nogle lidt hårde ord, hr. Ole M. Nielsen kommer med, fordi den kampagne, der har været i gang herhjemme, har jo netop været en kampagne, som skulle sørge for, at interessen for køb af fisk blev højet, og det tror jeg også den er blevet.

Så må jeg gøre hr. Ole M. Nielsen opmærksom på, at man ikke bare behøver ikke at gå rundt i et supermarked, man kunne også gå uden for supermarkedet. Der sker det faktisk ret tit, at der holder en fiskebus, og tænk sig, fiskebusserne kommer også dagligt ud i de små landsbyer, så jeg kan give hr. Ole M. Nielsen mange gode adresser, hvor han kan købe frisk fisk over hele landet, også i de små landsbyer.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Nu er det her næsten ved at udvikle sig til en debat om markedsøkonomi eller en debat om, hvorvidt det var hønen eller ægget, der kom først.

Det, som jeg forsøgte at gøre opmærksom på, er, at det desværre i dag ikke er nok, selv på trods af vi har Minna, der reklamerer for fisk i tv-reklamerne. Problemet er, at der ikke er ret mange forbrugere, der efterspørger produktet, og derfor er det naturligvis ikke muligt for alle dagligvarebutikker at have et kæmpe udvalg af frisk fisk.

Det kan simpelt hen ikke rende rundt, hverken for den bette købmand eller for de mellemstore supermarkeder. Det har de måske ikke altid penge til, så det er jo et spørgsmål om hønen og ægget. Hvis man gerne vil have det friske produkt og ens lokale supermarked måske af den ene eller den anden årsag ikke har mulighed for at føre det, er der andre steder at gå hen.

Det er grunden til, at jeg svarede på den måde, som jeg gjorde tidligere på dagen, nemlig for at gøre opmærksom på, at vi ikke skal have en debat her, hvor folk sidder tilbage med et indtryk af, at der ikke findes frisk fisk. Det er et spørgsmål om at forsøge at få flere til at efterspørge varen, så kommer der også fisk i flere butikker.

Fødevareministeren (Henrik Dam Kristensen):

Må jeg først sige tak til Folketingets partier. Jeg synes, det er både godt og rigtigt, at vi har haft så bred en debat om fiskeripolitikken, som der

rent faktisk har været her i dag, ja, indimellem har den nærmest haft karakter af at være visionær, men kun indimellem.

Jeg vil egentlig gerne starte med at give en læsevejledning til den fiskeripolitiske redegørelse, som jeg faktisk selv er meget glad ved. Den har vi lidt bevidst bygget op på den måde, at vi indledningsvis har beskrevet, hvilke konditioner det i realiteten er, vi kan tilrettelægge fiskeripolitikken på i Danmark. Jeg synes, vi har været meget informative i forhold til internationale forpligtelser, til EU-forpligtelser osv. Jeg tror, det er vigtigt som grundlag for en debat, at man ved, hvilke konditioner der er.

Så bliver jeg nødt til at sige til hr. Kristen Touborg, men også andre, at det jo er tilladt at læse hele vejen igennem. Det er også tilladt at læse kapitel 8, og hvis man kommer helt om til kapitel 8, kan man ganske enkelt ikke med bare noget, der ligner sandhed i stemmen, sige, at der ikke er visioner i det her. Der er fyldt med visioner i kapitel 8. Der står hele vejen igennem kapitlet konkret, hvad det er, regeringen vil påpege, og hvad regeringen vil arbejde med. Der er faktisk fyldt med visioner.

Jeg synes, regeringen med denne redegørelse klart har defineret, hvad konditionerne er, og hvad udgangspunktet er, og det synes jeg også vi har fået en god debat om i dag, og den vil fortsætte i den tid, der kommer.

Indledningsvis et par enkelte kommentarer til nogle konkrete ting, og det, jeg ikke svarer konkret på her i første omgang, håber jeg på, at jeg rammer i det lidt mere brede til slut.

Først vil jeg sige til hr. Jens Kirk, at det er fuldstændig korrekt set, at Danmarks Fiskeriforening har haft nogle kritikpunkter, og at de i deres høringssvar ikke har været ubetinget tilfreds med min redegørelse. Men jeg er også nødt til at sige til hr. Jens Kirk, at det ikke er sådan, at jeg pr. automatik tager de høringssvar, der kommer tilbage, og inkorporerer dem i denne redegørelse. Det gør jeg, hvis det har været fornuftigt. Desværre må jeg sige, at der var for meget af det, som Dansk Fiskeriforening kom med, som ikke var fornuftigt, og så er der selvfølgelig ikke blevet hørt på det.

Når det gælder fru Lene Espersens konkrete spørgsmål om satellitter i forhold til tredjelande, vil jeg sige, at vi er kommet derhen, hvor det nu ligger klart, at tredjelande, herunder også Norge, inden udgangen af 1999 skal have satellitovervågning, hvis bådene er over 24 m, altså en parallelitet i forhold til EU-beslutnin-

gen. Jeg ser gerne, at Norge og andre lande fremskynder det, men sådan ligger beslutningen nu.

Må jeg så ikke sige til fru Lene Espersen, men også til andre, som har nævnt ordet årsmængde, at der nok ikke er nogen, der er ret meget mere optaget af det og enig i det, end jeg er. Jeg tror, at jeg fra dag ét har været dybt optaget af at have en dialog med fiskeriets organisationer om flere årsmængder, men jeg må konstatere, at der er flere forskellige definitioner på ordet konservativ. Det kan defineres positivt, og det kan også defineres negativt.

Her synes jeg, der er en definition i forhold til specielt Danmarks Fiskeriforening, hvor konservatismen er negativ. De er ikke til at flytte. De er ikke til at få til at lytte til, synes jeg, ordentlige argumenter, og det beklager jeg dybt.

Så må jeg sige til fru Lene Espersen og andre, at vi politisk godt kan træffe nogle beslutninger; det står os frit for. Men jeg har indtil nu haft den holdning, at når et samlet erhverv på dets medlemmers vegne er totalt imod noget, skal vi så fra politisk hold absolut tvinge det igennem? Jeg synes, det er en overvejelse værd, og jeg vil gerne sige til fru Lene Espersen, at jeg gerne deltager i yderligere diskussioner om det, for jeg er personligt optaget af årsmængdebegrebet. Jeg mener, der er mange muligheder i det, og det indebærer en form for frihed for den enkelte fisker, som tiltaler mig personligt uhyre meget.

Til hr. Kristen Touborg vil jeg gerne sige, at regeringen selvfølgelig lever op til de dagsordener, der vedtages, men det er jo ikke det samme at vedtage at arbejde for noget internationalt og så pr. automatik få det gennemført. Jeg bliver nødt til at sige, måske ikke så meget til hr. Kristen Touborg, for dengang vi traf den beslutning i Europaudvalget, var vore partier enige, men der var nogle anført af bl.a. Danmarks Fiskeriforening, som sagde: Vi vil ikke være med til den beslutning her, koste, hvad det koste vil.

Jeg husker daværende fiskeripolitiske ordførere, som sagde, at så må vi betale prisen i EU. Og det kom vi til. Jeg blev sendt til et rådsmøde med bundet mandat, havde ikke mulighed for at flytte mig, og det betød, at Danmark fik en ringere beslutning, end vi ellers ville have fået.

Her fornemmede jeg, at de efterfølgende meldinger fra fiskeriets organisationer fra politisk hold var, at det var så prisen. Lad mig bare minde om, at det rent faktisk var situationen, og

det bliver ikke nemt at få det på det spor, som vi gerne vil have, men vi arbejder rent faktisk på det.

Jeg vælger at betragte det som et indlæg for at skærpe debatten, hvad hr. Kristen Touborg jo ofte er godt til. At kontrolmyndigheden skulle overgå til politiet, vil jeg vende tilbage til.

Til fru Annie Lunde Hansen vil jeg gerne sige, at jeg også så tv-udsendelsen, og det kan vi simpelt hen ikke være bekendt. Fisk af den kvalitet, der blev præsenteret i tv-udsendelsen, og som gik ud til forbrugere, vil vi selvfølgelig ikke acceptere. Jeg tror også, at vi her kan bruge den nye fødevarerlov, som vi i øvrigt har været sammen om. Vi vil kigge på det, og der vil blive strammet op.

Jeg bliver også nødt til at sige til fru Annie Lunde Hansen, at her er det også erhvervet, som har et ansvar. Når der er nogle, som hele tiden vil springe over, hvor gærdet er lavest, og for at få en hurtig gevinst tillade, at man kan præsentere det, som vi så i tv-udsendelsen, er det selvfølgelig vanskeligt. Der er ingen af os to, tror jeg, der ønsker et kontrolsystem, der betyder, at vi skal lave ét hundrede procents kontrol af det her. Det ville ressourcemæssigt ikke kunne lade sig gøre, og det ville blive et mærkeligt samfund.

Så der er to signaler omkring det. Er der noget, der skal strammes op, vil vi kigge på det, og jeg tror, den nye fødevarerlov vil kunne være medvirkende her, men det handler også om, at erhvervet selv påtager sig et ansvar på dette område.

Jeg skal såmænd kun sige én ting til Enhedslistens indlæg. Det er i orden at have nogle holdninger i forhold til industrifiskeriet, men jeg bliver nødt til at sige til Enhedslisten, at de må kvittere i forhold til den store indsats, vi har gjort igennem de senere år, når det gælder industrifiskeriet. Jeg mener at kunne sige, at vi har et bæredygtigt industrifiskeri, og det, man må sige i forhold til det, er: Skulle de proteiner, som ligger her, ikke også nyttiggøres, når det foregår på et bæredygtigt grundlag, når biologerne har anbefalet det, og når vi har strammet kontrollen op gentagne gange? Vi hører i forhold til dansk industrifiskeri heldigvis andre signaler i det europæiske end før.

Det er korrekt, at redegørelsen ikke nåede at blive debatteret i sidste folketingssamling på grund af udskrivelse af valg. Nu bliver den så debatteret i folketingssamlingen 1998-99, og det gør nok også, at vi får en anden debat i dag,

end vi ville have fået for måske et års tid siden. Vi får først og fremmest en anden debat i dag, fordi det går godt i erhvervet. Der er nogle, der tjener penge, der er, oplever jeg, optimisme, og det er så i øvrigt ganske udmærket.

Efter mange, mange magre år, hvor tallene var blevet rødere og rødere, ser vi nu fra en række havne og på en række fiskeriområder, at det går i den rigtige retning. Måske ikke, så vi kan stå og sige, at alt er i perfekt orden, men vi har grundlag for optimisme på branchens vegne, og det er ganske udmærket.

Hvad er det så blandt andet, der er skyld i, at vi har grundlag for optimisme? Ja, hovedårsagen, som jeg ser det, er, at fiskeriministre før mig, også fiskeriministre af anden politisk observans, har haft mod til at sige, at der er ét balancepunkt, som det er vigtigt at vi når, når det gælder dansk fiskeri, nemlig når det gælder den kapacitet, som vi har til rådighed, og de fangstmuligheder, som vi har til rådighed.

Har vi for mange både, har vi for meget kapacitet i forhold til vores fangstmuligheder, så fordeler vi i realiteten fattigdom, og vi får nogle af de situationer, som vi så tilbage i begyndelsen af 1990'erne. Derfor er der et bredt politisk flertal i Folketinget, som jeg hører det indtil nu, for, at vi skal sikre, at der er en balance mellem kapacitet og de kvotemuligheder, der er.

Derfor må jeg sige til en række ordførere, at de nu skal tænke sig om, før de sender et signal om, at nu kan vi give los i forhold til kapacitetsudvidelser, når det gælder dansk fiskeri. Jeg vil bare sige lige så stilfærdigt, at gjorde vi det, ville vi solde mange års ihærdig indsats fra et bredt politisk flertal også understøttet af dele af branchen op. Det kunne vi sætte over styr i løbet af ingen tid.

Vi må ikke, selv om det nu går bedre for dansk fiskeri, forfalde til ikke fortsat at sikre, at vi har balancen, men samtidig skal vi selvfølgelig tilrettelægge en politik, så det også bliver reelt muligt at lave nybygninger i dansk fiskeri.

Da jeg startede med at have ansvaret for dette område, sagde vi vel, at den gennemsnitlige flådealder var 31-32 år. Nu kan vi desværre sige, at det vel er noget, der ligner 33-34 år, måske 35 år. Det er der ingen erhverv, som kan holde til.

Derfor synes jeg også, det er vigtigt, at vi i dag konstaterer i hvert fald to ting. Punkt ét: Jeg tror, jeg er den første fiskeriminister i nyere tid, som har kunnet give, så vidt jeg husker, omkring 20 nybygningstilladelser. Det er faktisk

ret flot, og det er ikke sket før i den tid, hvor jeg har deltaget i debatten.

Samtidig er jeg vel også den første fiskeriminister, som har kunnet lave en bekendtgørelse, som gav reel mulighed for udskiftning af flåden. Så kan vi diskutere, om den er for stram, og vi kan diskutere, om der er nogle områder, vi skal kigge på. Jeg vil meget gerne være pragmatisk, men jeg vil også gerne sende det helt klare signal til fiskeriets organisationer og til Folketingets partier: Det bliver ikke med mig som ansvarlig minister på området, at vi over nogle måneder solder resultatet væk af den indsats, der har været gjort gennem flere år af skiftende fiskeriministre.

Jeg tager gerne del i arbejdet med at få udskiftet så hurtigt og konsekvent som overhovedet muligt, men ikke i en soldepolitik, hvor vi får det ud af det, at der ikke går ret lang tid, før vi kan konstatere, at nu er kapaciteten igen for høj i forhold til vores fangstmuligheder, og så deler vi igen fattigdom ud til den enkelte fisker. Inden for disse rammer deltager jeg helt sikkert fordomsfrit i debatter om miljø, om arbejdsmiljø og alle de andre ting, som hr. Jens Kirk og andre har påpeget.

Jeg vil også gerne sige, så det ikke kan misforstås, at når ansvarlige, demokratiske EU-lande vedtager noget, er det selvfølgelig, fordi der skal leves op til det. Vi kan desværre konstatere, at i forhold til det, vi i daglig tale sådan lidt populært kalder fup 3-programmer, er der lande, som ikke har levet op til det. Jeg må henholde mig til, at det selvfølgelig er kommissærens ansvar, og jeg må henholde mig til, at jeg ved alle de lejligheder, jeg har haft mulighed for det, har påpeget det over for kommissær Emma Bonino, og at jeg har fået klare tilbagemeldinger fra hende om, at hun vil bruge alle de midler, hun overhovedet har, for at sikre, at vi lever op til den fælles fiskeripolitik.

Jeg vil slutte med at sige: Ja, jeg er optaget af nybygning, og jeg er også optaget af, at vi får moderniseret og ombygget og alle de andre ting, men inden for de overordnede rammer, som jeg gav udtryk for før. Ellers vil det nemlig være sådan, at vi fordeler fattigdom.

Jeg synes også, det måske er lidt vigtigt at få sendt det helt utvetydige signal af sted her i dag, at vi har andre forhold i dansk fiskeri her i 1998, end vi havde i begyndelsen af dette årti. Vi har desværre stadig den situation, at alt for mange fiskere må gå ud og ind af vore retssale, fordi der blev begået store ulovligheder tilbage

i årtiets begyndelse, og jeg vil gerne sende det helt klare signal af sted, at der foregår stadig væk ulovligheder, og at det er fuldstændig ødelæggende for erhvervet.

Jeg vil gerne sige til de fiskere, som omgås loven lemfældigt, at jeg som minister vil gøre alt, hvad jeg kan, for at forhindre dem i det. Jeg har ikke forsømt nogen lejlighed til at få mere effektive redskaber gennem lovgivningen for at forøge mulighederne for at forstærke vores kontrolindsats, og jeg vil gerne sende det signal af sted: Det fortsætter jeg med! De, der begår ulovligheder, er med til at ødelægge erhvervet. De er med til at ødelægge erhvervets omdømme, og de medvirker i det hele taget til, at alle de, der lever op til tingene – som heldigvis er langt de fleste, forstår jeg – synes, at der er noget, som er helt forkert.

Med hensyn til kontrollen og den effektivitet, vi har her, vil jeg gerne sende det klare signal, at den vil blive fastholdt, og at den vil blive udbygget, og er der steder, hvor vi skal have lovændringer, og hvor vi skal gøre noget ekstraordinært, deltager jeg meget gerne i det arbejde. Det mener jeg rent faktisk er af afgørende betydning for hele erhvervet, men også med den tilføjelse, at situationen i dag heldigvis er en anden, end den var for nogle år tilbage.

Må jeg godt sige om fiskeriindustrien, hele udstyrssektoren, at ud over at vi skaber mange hjemlige arbejdspladser, har vi her faktisk nogle internationale virksomheder, som vi måske ikke hører så forfærdelig meget til i det daglige, men som jeg ved klarer sig flot og gør et stort arbejde ude på eksportmarkederne. Jeg glæder mig over, at vi hver gang, når vi er på eksportture, også har repræsentanter med fra udstyrssiden og fra fiskeriindustriens side, og jeg glæder mig over den indsats, der gøres.

Vi er i den situation i Danmark, at i forhold til andre EU-lande, som stort set har balance mellem den mængde fisk, de fanger, og den industrielle kapacitet til at tilberede dem, har vi heldigvis den situation i Danmark, at vi har for stor kapacitet, hvis man må sige det på den måde. Vi har kapacitet til at behandle flere fisk, end de danske fiskere kan lande. Den overskydende kapacitet skaber arbejdspladser og valutaandtjening til Danmark, og derfor vil jeg være dybt optaget af, at vi gør, hvad vi kan for, at vi også får ordentlige muligheder for at importere råvarer fra tredjelande. Hvis vi ikke gør det, er vi i realiteten med til at sende arbejdspladser ud af Fællesskabet, men også her har vi

jo større forståelse for tingene end en række af kollegerne.

Der har undervejs og måske ikke mindst her til sidst i debatten udspundet sig en diskussion om frisk fisk, og lad mig sige det på den måde: Jeg har rejst rundt i det ganske land ved forskellige lejligheder og talt om fisk, og jeg har udlovet en hundredkroneseddel – de, der kender mit forhold til hundredkronesedler, vil vide, at det er mange penge, men jeg har ikke desto mindre gjort det – og så har jeg sagt: Den person, der kan vise mig en dansker, som har over 60 km til hav eller fjord, vil jeg give 100 kr. Jeg har ikke fundet nogen endnu, men nu skal jeg passe på, for der kunne jo komme mange efter det her. Men ikke desto mindre har jeg i hvert fald en hundredkroneseddel på spil.

Vi lever i et land, hvor alle har relativt kort vej til en fjord eller til havet, men samtidig lever vi i et af de lande, hvor det er vanskeligst i det normale daglige indkøbsmønster at købe det gode produkt, som frisk fisk er. Jeg vil gerne sige til erhvervet: Her er der en værditilvækst, som ganske enkelt ikke bliver udnyttet godt nok i dag. Der findes ikke én kostespert med respekt for sig selv, som ikke anbefaler frisk fisk og gerne så mange fisk som overhovedet muligt, og mange restauranter får større og større interesse for at have fisk på menuen. Der er i det hele taget en positiv stemning for det.

Vi har forsøgt at understøtte det med forskellige midler, og det arbejde deltager jeg gerne i. Men jeg vil gerne sende det klare signal af sted, at det er altså ikke mig som minister og det er heller ikke folketingsmedlemmerne, som skal fange fiskene og sørge for, at danskerne får frisk fisk i deres dagligdag. De par fisk, vi fanger med snøren, klarer vi selv, men det er erhvervet, som skal tilvejebringe muligheden for, at de danskere, som ønsker det, i deres daglige indkøb har mulighed for at få frisk fisk.

Jeg forstår ikke den konservatisme, den lidt for store gumpetunghed, vi oplever i erhvervet med hensyn til at sikre det i lidt større udstrækning, end vi ser i dag, og jeg vil gerne opfordre til – hvis der fortsat skal være offentlige midler til rådighed – at vi får at se, at arbejdet skrider frem.

Må jeg slutte med at sige, at jeg synes, at Folketinget i dag på baggrund af debatten om den udmærkede fiskeripolitiske redegørelse har sendt et ganske klart signal til erhvervet – et signal, som jeg skal prøve at sammenfatte i nogle få ord:

Punkt 1: Folketinget og Folketingets partier er optaget af erhvervet. Punkt 2: Folketinget og Folketingets partier og regeringen kan se, at her er der fortsat nogle udviklingsmuligheder, og vi vil forholde os til de problemer, der er. Men grundlæggende har signalet til erhvervet fra Folketinget og fra regeringen været: Ja, vi tror på jer. Ja, vi mener, at der er gode muligheder.

Signalet fra mig til erhvervet skal være: Lyt nu godt efter! I har fået positive signaler i dag. Det forpligter, og det forpligter også til, at erhvervet – bl.a. i de rådgivende udvalg, hvor det er repræsenteret, osv. – bevæger sig i en retning, hvor man bliver mere konstruktiv end det, vi måske lidt for ofte ser.

Jeg tror og håber, at erhvervet vil forstå signalet fra et bredt politisk flertal her i dag, tage handsken op og i et konstruktivt samarbejde med regeringen og Folketinget sikre en fortsat udvikling af hele sektoren.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg vil gerne starte med at takke ministeren for besvarelsen.

Jeg har et par supplerende spørgsmål, der nærmere går på bekræftelser af det, ministeren har sagt, men jeg vil godt starte med at bekræfte den udlægning, ministeren gav af problemstillingen omkring de tekniske bevaringsforanstaltninger i EU-regi.

Det er ganske korrekt, at alle ordførere rådgav ministeren i retning af, at vi skulle sige nej, med de konsekvenser, det havde, og også formanden for Danmarks Fiskeriforening gav udtryk for, at selv om nej kom til at koste – og det kom jo til at koste meget ved Vestkysten, hvor kassen flyttede en grad op – var man villig til at tage det ansvar.

Derfor mener jeg ikke, det er en sag, som alene skal hænge på ministerens skuldre. Vi skal bare have for øje, at vi har et hængeparti over for EU, hvad det angår, og vi skal gøre, hvad vi kan for at løse det. Men der var mange, der var klar over, hvad konsekvensen blev, den dag vi sagde nej til det forslag.

Jeg vil gerne bede ministeren bekræfte det, ministeren sagde om, at der skal være parallelitet i tingene, for så vidt angår satellitterne. Det vil altså sige, at de både fra tredjelande, der ikke ved udgangen af 1999 har satellitter om bord, ikke har adgang til EU-farvande. Det vil jeg gerne bede om en bekræftelse af, plus at jeg gerne vil bede om en bekræftelse fra ministeren

af det, ministeren sagde om kapacitet, for jeg er da enig med ministeren i, at vi ikke skal til at udvide. Vi har jo nogle regler i EU, som vi skal overholde, men er det sådan, at ministeren er indstillet på mere fleksibilitet inden for den kapacitet, vi har til rådighed, så vi fortsat kan forny og modernisere flåden?

Jens Kirk (V):

Hr. Ole Vagn Christensen omtalte i sin ordførertale i første runde den positive økonomi for fiskeriet; fiskeriet var kommet ind i smult vande, er vist nogenlunde korrekt citeret. Men jeg synes også, at regeringen og hr. Ole Vagn Christensen belært af erfaringerne burde vide, at det er i opgangstider, man skal rebe sejlene og erkende, at det kan blive stormvejr igen.

Ministeren modtog en hel del indsigelser fra Danmarks Fiskeriforening, og jeg forstår på fiskeriministeren, at der ikke var én eneste af disse indsigelser, der var relevante for redegørelsen. Med det kendskab, jeg har til ministeren og hans diplomatiske evner, tror jeg, det var uklogt af ministeren at afvise dem alle. Jeg tror, ministeren skulle være gået lidt mere i samtale med Danmarks Fiskeriforening om tingene i stedet for at sige, at der var ingen af indsigelserne, der var relevante.

Undertegnede har fokuseret lidt på bekendtgørelse 1120 vedrørende kapacitetsudvisning. I Venstre er vi enige i, at kapaciteten skal bevares neutral, men vi tror også – og vi mener at vide – at de mennesker, der rekrutteres til fiskeriet i fremtiden, nok ligesom alle vi andre på landjorden vil sætte meget stor pris på at kunne få om ikke den samme så næsten den samme frihed som den øvrige befolkning.

Derfor bør vi nok kigge på den bekendtgørelse igen og indbygge i den, at der skal gives mulighed for, at man måske kan være på havet lidt længere og så have mere tid på land sammen med familien. Det duer ikke at sejle ud 3-4 dage og være hjemme i 2 timer og så ud igen med det samme. Jeg tror, vi fremover skal bygge lidt mere på, at der også skal være frihed for den enkelte.

Jeg mener, at vi har fået den håndsrækning fra ministeren her i dag, at han lytter meget til det, vi siger, og jeg mener også, at i de ni love, som vi skal sammenskrive til én lov, skal vi indbygge en mulighed for fiskerne til selv at kunne følge fiskene fra havet og lige til bordet. De skal selv kunne tage ansvaret, og man kan måske sige, at vi skal til at opdrage dem i

andelstanken, så de selv følger fisken uden alt for mange fremmede inde i systemet på de mellemliggende veje.

Hermed siger jeg tak for ministerens redegørelse og håber fortsat på et positivt samarbejde.

Kristen Touborg (SF):

Ministeren oplyser, at regeringen naturligvis lever op til Folketingets dagsorden, men ministeren må altså undskyldes. Jeg blev lidt tvivlende, da jeg læste redegørelsen, og det er også derfor, jeg stillede nogle spørgsmål, som jeg ikke helt finder at ministeren svarede på i sin besvarelse.

Jeg vil godt tage et eksempel. I punkt 1 i dagsordenen fra sidste år står der, at der skal tages initiativ til, at der gennemføres et uvildigt europæisk forsøgsprojekt for at skabe grundlag for en mere optimal og bæredygtig forvaltning af fladfiskebestanden i Nordsøen, herunder tilvejebringe dokumentation for bomtrawlernes totale miljøpåvirkning. Det er altså SF's opfattelse, at det kan vi ikke se nogen steder at man har levet op til.

Det er sådan set det, der gør, at vi bliver i tvivl om, hvorvidt man nu også har levet op til den dagsorden, og derfor beder vi sådan set bare ministeren fortælle os, hvordan man har levet op til den. Hvad har man konkret foretaget sig for at leve op til de her ting? Det er helt fint, hvis det er sådan, at ministeren her fra talerstolen kan sige, at der er iværksat de og de og de mange tiltag for at sikre, at vi igen kan rejse sagen i EU, vurdere grundlaget og få gjort noget ved tingene ad den vej. Det er såmænd det, der ligger i spørgsmålet: Lever man nu også op til den dagsorden?

Der er også et andet eksempel, for det står jo mere end uklart, hvad det er, regeringen har gjort for at få ændret den beslutning, som først blev truffet i EU-udvalget, og hvor ministeren blev sendt til EU med en melding, som ministeren ikke brød sig om. Hvad har man konkret gjort for at få det lavet om? Det er et af de andre spørgsmål, som jeg heller ikke synes jeg har fået svar på af ministeren.

Derfor tillader jeg mig også at sige, at medmindre ministeren kan svare på det, ville det være en god idé, om ministeren kom med en ny redegørelse, hvor det fremgår, hvad der er sket. Så ville vi alligevel komme et skridt videre, og så kunne vi begynde at snakke om nogle visioner.

Jeg hørte godt, at ministeren sagde, at redegørelsen var sprængfyldt af visioner, at den var meget visionær, og at jeg måtte have glemt at læse kapitel 8. Det har jeg nu ikke, men det er rent faktisk sådan, at jeg synes, det bliver værre og værre, jo tiere jeg læser det. Hvis vi nu tager kapitel 8.1.6 om discardproblematikken, vil jeg give Folketinget bare nogle eksempler på, hvad det er, der står, og hvad det er, ministeren anser for at være utrolig visionært – sprængfyldt af visioner, tror jeg ministeren kaldte det.

Punkt 1: »Regeringen vil arbejde for, at EU skaber incitament til at afprøve alternative forvaltningsmetoder, især med henblik på at reducere udsmid af fisk.« . . . Nu kan jeg se, at jeg kun har ét minut tilbage, og så bliver jeg jo nødt til at være mere konkret; men medlemmerne kan jo også selv læse, hvad det er, der står på side 32. Hele vejen ned står der: »Regeringen vil arbejde for«, »Regeringen vil arbejde for«, »Regeringen vil arbejde for«, »Regeringen vil indlede en dialog«, »Regeringen vil søge i højere grad«. Det er hele sprogbrogen, og det er det, ministeren kalder sprængfyldt af visioner. Men det må være, fordi ordet visioner ikke betyder det samme på vestjysk, som jeg kan forstå det betyder nede i Vorbasse, så det må være det, der gør, at vi går fejl af hinanden.

Vi betragter altså ikke redegørelsen som værende sprængfyldt af visioner. Vi synes, at der er mange pæne, uforpligtende ord, men visioner – nej, det er det altså godt nok ikke. Jeg vil afslutte denne runde med at sige med et vestjysk mundheld, at i denne redegørelse er der »meget skråll, men lidt uld«.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Nu har ministeren jo fået rigtig mange spørgsmål under forhandlingen om denne redegørelse, og jeg ville da også ønske, at jeg kunne være gået herop og have takket ministeren for svaret på mit spørgsmål. Men jeg er nødt til at stille det igen:

Kan ministeren bekræfte, at ministeren har udtalt, at det er tvivlsomt, om fiskernes net overholder lovens mindstemål for torskefiskeri? Og hvorfor har ministeren ikke kigget lidt mere velvilligt på de net, der skulle være udviklet til at frasortere ca. 62 pct. flere små torsk end de nuværende net? Jeg er bekendt med, at lande som bl.a. Sverige har taget imod disse net med stor glæde.

(Kort bemærkning).

Annie Lunde Hansen (CD):

Jeg bragte selv problemet frisk fisk på banen, og jeg har fået at vide af ministeren, at erhvervet selv skal være med til at stramme op. Det lyder jo godt, men kan vi også have tiltro til, at erhvervet gør det? De har jo haft mange år til det, de har fisket i mange år.

Men det, jeg ville med det, var egentlig at spørge ministeren, om man i den fiskerilov, der skal laves, ikke også kunne stramme op rent lovmæssigt. Det kunne vel hedde »Fra hav til bord«, ligesom det hedder »Fra jord til bord« i den nye fødevarerlov, for fisk er vel også fødevarer. Og hvis nogen vil fortælle mig, at man altid får friske fisk hos en fiskehandler, skal jeg gerne fremlægge nogle eksempler på det modsatte, men jeg vil ikke gøre det her fra talerstolen. Det erhverv har altså noget at lære, hvad friskhed angår.

Fødevarerministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg skal sige til fru Lene Espersen, at jeg er enig i analysen, vurderingen og diskussionen af rødspættekassen, så her har jeg ikke noget at tilføje, ud over at jeg meget gerne også vil bekræfte det andet, fru Lene Espersen sagde her fra talerstolen, nemlig at der ikke var så få, som i de dage sagde, at de var parat til at betale prisen. Det skal man bare huske at minde dem om, efterhånden som tiden er gået.

Med hensyn til satellitterne vil jeg sige: Ja, som beslutningen er, vil der efter udgangen af 1999 ikke være adgang til EU-farvande for både over 24 m, og alt det andet vedrørende satellitter er en aftale imellem EU og tredjelande.

Så vil jeg gerne sige til både hr. Jens Kirk og fru Lene Espersen, at jeg meget gerne vil være fleksibel med hensyn til kapacitetsregler, og at jeg meget gerne vil være med til at diskutere det spørgsmål, for det har jeg ikke nogen problemer med. Men jeg har bare den overvejende indgangsvinkel, at vi ikke skal solde fremgangen op. Det er sådan set mit krav.

Vi kan diskutere miljø, vi kan diskutere forbedringer for mandskabet, og alt det vil jeg meget gerne i dialog om. Men jeg vil meget gerne påpege, at med den bekendtgørelse, der kom i februar, så vidt jeg husker, og som fik koblet den økonomiske del på i sommer, er der altså skabt nogle muligheder, og inden for de rammer kan vi diskutere.

Til hr. Jens Kirks fortsatte advokeren for Danmarks Fiskeriforening vil jeg sige, at jeg sy-

nes, det er fint, at man hører parterne; det har jeg slet ikke noget problem med, og kommer de med nogle vises sten, tager jeg selvfølgelig også dem til mig. Men regeringens opgave er bl.a. at skabe debat, og det har vi forsøgt med den fiskeripolitiske redegørelse her.

Til hr. Christian H. Hansen vil jeg sige, at jeg kunne nu ikke lige genkende det citat. Men jeg vil gerne sige i forbindelse med diskussionen om net, at er der nogen, der har forsøgt at fremme den internationale diskussion om bæredygtighed – enten det er i EU, eller det er i andre internationale fora – mener jeg rent faktisk, det er Danmark, også når det gælder Østersøen og den baltiske fiskerikommission. Men det, som nogle ligesom har forsøgt at udtrykke i nogle avisartikler, er – så vidt jeg kan se – at Danmark pr. automatik skulle gå ind for, at alle de baltiske lande skulle bruge et specifikt net, som oven i købet var fremstillet i Danmark. Det kan godt ske, at det var klogt, at man gjorde det; det skal jeg ikke tage stilling til her. Men vi har valgt at gøre det ved at sige, at der er to eller tre fiskerimetoder, der er lovlige i Østersøen. Det henholder vi os til, og så har vi lavet nogle forsøg og noget udvikling.

Jeg kunne da godt håbe, at det viste sig, at det var et dansk net, der selekterede bedst og alt det andet. Men at man på daværende tidspunkt skulle være gået i byen på den måde fra dansk side, tror jeg havde været en stor misforståelse.

Til fru Annie Lunde Hansen skal jeg sige, at jeg hører i realiteten ikke nogen difference mellem fru Annie Lunde Hansen synspunkter og mine synspunkter. Der skal strammes op, hvis der er behov for det, og den nye fødevarerlov vil også give nogle muligheder for det. Og endelig vil jeg sige, at jeg tror også, fru Annie Lunde Hansen og jeg er enige om, at det offentlige ikke kan kontrollere hver eneste fisk eller hver eneste stump rullepølse. Her må vi også appellere til ansvarlighed og moral fra erhvervets egen side.

Til hr. Kristen Touborg, som kom ind på kapitel 8, vil jeg gerne sige, at med hensyn til dagsordenen skal man jo have det i baghovedet, som fru Lene Espersen og jeg lige talte om, nemlig at det ikke bare er noget, Danmark kan gå ned og få lavet om fra den ene dag til den anden, og det var vi alle sammen godt klar over. Men en af mulighederne ville jo netop være, hvis vi kunne få lavet nogle EU-forskningsprojekter. De ville nok have en større gen-

nemslagskraft, end hvis det var nogle specifikke, rent danske projekter, og derfor har vi faktisk arbejdet meget ihærdigt for at få nogle EU-projekter igennem; men jeg vil også gerne sige, at det har ikke været nemt. Det skal ikke forstås sådan, at det var en 14-1-beslutning, men det er ikke sådan, at alle bare lægger sig på maven og siger: Nå ja, det er synd for Danmark, og nu retter vi ind i forhold til Danmark.

Det er en vedvarende kamp, som går ud på, om vi på det faglige og forskningsmæssige plan kan komme igennem med noget, men jeg lever selvfølgelig helt klart op til det ansvar. Jeg er også optaget af at få rettet det op, som jeg mener var forkert i beslutningen, og derfor anmelder jeg det, hver gang jeg kan komme afsted med det – hvad enten jeg er på tomandshånd med en kollega, eller det er i rådssammenhæng, eller det er relevant at diskutere på tomandshånd med kommissæren, osv. Både på embedsmandsplan og på politisk plan gør vi selvfølgelig, hvad vi kan.

Så vil jeg gerne sige, at jeg synes måske, at med hensyn til det visionære er discarden jo et glimrende eksempel. Det er virkelig et glimrende eksempel på, at jeg synes, vi er visionære, og at vi tænker langsigtet i redegørelsen. Hvis jeg havde sagt helt kontant, at nu løser vi discardproblemet på den og den specifikke måde, tror jeg, at man bagefter ville have angrebet mig og sagt, at det og det er fagligt ukorrekt og det og det vil man ikke kunne få igennem politisk.

Her anviser vi, at der ikke kun er én måde at løse discardproblemet på. Vi anviser, at det faktisk er muligt over en bred front, på alle måder. Problemet betragtes i politisk sammenhæng, i forskningssammenhæng, hele vejen rundt, netop fordi der ikke er nogen simple løsninger på discardproblemet, bl.a. fordi der er forskel på landbrug og fiskeri. Fiskene har den uvane, at store og små fisk svømmer rundt imellem hinanden, og det betyder simpelt hen, at man får problemer, når man er ude at fiske, for det er ikke det samme som at høste en mark. Det er meget mere kompliceret.

Jeg synes, vi skal huske på, at med udgangspunkt i Nordsøkonferencen forpligtede landene omkring Nordsøen, herunder EU, sig til at tage fat på det problem, og EU har faktisk taget godt fat på det i nogle af de beslutninger, som er vedtaget. Det vil hele tiden være på dagsordenen, og derfor er der til stadighed et vedvarende pres, ikke mindst på Danmark, i dialogen med fiskerne. Det handler jo også noget om,

hvad fiskerne selv kan gøre, at industrien skal lære at omstille nogle maskiner i nogle situationer og ikke bare forlange én vægtklasse, osv., og det handler også om forskningsprojekter osv.

Derfor synes jeg netop, vi er visionære her. Vi peger på en bred palet af ting, som skal tages i brug for at løse discardproblemet, og derfor synes jeg også, at hr. Kristen Touborg her fra talerstolen bekræftede, at det faktisk er en meget realistisk og visionær redegørelse, vi har haft til debat i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 82: Forslag til lov om ændring af lov om statsgaranti til lån til forsøgsbyggeri. (Etablering af permanent ordning m.v.).

Af by- og boligministeren (Jytte Andersen).
(Fremsat 13/11 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

René Skau Johansen (S):

Dette lovforslag gør ordningen om statsgaranti til forsøgsbyggeri permanent. Ved den sidste behandling her i Folketinget af ordningen blev den forlænget med 2 år. Det blev dengang vedtaget med Socialdemokratiets støtte, og vi støtter også lovforslaget her.

Siden starten har By- og Boligministeriet konstateret en stigende interesse for og søgelyst til de 15 mio. kr., der er afsat til området. Man må konstatere, at der efter en lidt sløj start nu er skabt opmærksomhed om ordningen og en pæn søgning af midlerne.

Det overordnede formål med en statsgaranti er selvfølgelig at sørge for et økonomisk sikkerhedsnet under nye byggeprojekter, hvor der nyudvikles og forskes i andre end de gængse byggemetoder, og dermed sikre deres bæredygtighed til gavn for miljø, energibesparelse og ny arkitektur. Uden en garanti har det i praksis vist sig, at banker og låneinstitutter har været tilbageholdende med at give tilsagn om